

វត្ថុបុរាណទេពា

នៅលម្អទី

សំណង់...
អារម្មណ៍
www.watmarpjan.org

คำปรางค์

“ มาตาปิตรุปภูฐาน ” เอตมุนจุคลมุตตม ”

หนังสือ “ กตัญญูตเวทิตา มงคลของชีวิต ” ที่อยู่ใน
มือท่านผู้อ่านขณะนี้ ได้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นอนุสรณ์งานบำเพ็ญกุศล
คุณย่าเสงี่ยม จันทร์อินทร์ มาตราของท่านพระอาจารย์

อนันต์ อกิจโน โดยคณะผู้จัดทำได้รวบรวมพระธรรมเทศนา
ที่เกี่ยวเนื่องด้วยการปฏิบัติ และความกตัญญูตเวที มาเป็นเครื่อง
อนุสรณ์ไว้ว่า มนุษย์ทุกผู้ ทุกนาม ย่อมมีความตายเป็นธรรมชาติ ดังนั้น
จึงไม่ควรเป็นผู้ประมาทในโลกด้วยประการทั้งปวง

ด้วยความปรารถนาดี
คณะผู้จัดทำ

สารบัญ

พระพุทธเจ้าทรงโปรดพุทธมารดา	๒๑
ความกตัญญูเป็นมงคลของชีวิต	๒๕
พระอรหันต์ในบ้าน	๓๓
วันคืนล่วงไป ล่วงไป บัดนี้เราทำอะไรกันอยู่!	๔๗
ถึงโภมแม่	๖๗)

ประวัติ

นางเสงี่ยม จันทร์อินทร์

เกิดเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๙๔ ตรงกับปีฉลู
ที่ ต.ท่าหลวง อ.ท่าเรือ จ.อยุธยา
เป็นบุตรคนที่ ๒ ของ
นายผัน - นางกำปั่น ฤาษีสิทธิ์

มี บุตร - อิตา รวม ๕ คน

๑. นางนิภาณี ดีสมบูรณ์
๒. นายวิวัฒน์ เอื้ออารีย์
๓. พระอาจารย์อนันต์ อกิณุจโน (จันทร์อินทร์)
๔. นายเอนก จันทร์อินทร์
๕. พระอาจารย์กนก สุรปัญโญ (จันทร์อินทร์)

มรณะด้วยโรคชรา[†]
ลิขิรวมอายุ ๘๓ ปี

“หลวงพ่อชาท่านว่า คนเรากลัวตายแต่ไม่กลัวเกิด
ถ้าหากว่า เราจะร้องไห้ กับผู้ที่ตาย
ก็เราจะร้องไห้ ตั้งแต่ตอนที่เกิด¹
เพราเกิดมาแล้ว ก็ต้องตาย”

พระอาจารย์ อันนันด์ อกิญจน์

เราภิบาละสักถึงคุณบิดามารดา
ตอบแทนคุณของกำกันด้วยการสร้างความดี
ให้มีอนาคตที่ดีไปเมตตา
โปรดพุทธมารดาอยู่ชั้นดาวดึงส์บูรุณ

พระพุทธเจ้า

ทรงโปรดพุทธมารดา

พระพุทธเจ้าทรงเปิดโลก เมื่อถึงวาระที่พระองค์จะเสด็จไปโปรดพุทธมารดาในดาวดึงส์เทวโลก ตลอดพระรชาพระองค์ก็เสด็จขึ้นไป เมื่อเสด็จขึ้นไปโปรดพุทธมารดา เมื่อครบพระรชาแล้ว ในระหว่างที่ เทคน์โปรดนั้น พระพุทธมารดาภิกิได้คุณธรรมเป็นพระโสดาบันบุคคลนั้น วันนี้เราได้มามาใส่บาตรก็เราก็คงระลึกถึงคุณ ของพระพุทธเจ้า เป็นวันที่พระองค์ได้ลงจากเสด็จจากดาวดึงส์เทวโลกเหล่าเทวดา ทั้งหลายก็ตามมาส่งพระองค์นั้นล่ะ เหล่านุษย์ทั้งหลายก็อยู่ต้อนรับ การเสด็จกลับมาของพระศาสดา มีการทำบุญ มีการตักบาตร เฉลิมฉลองกันยิ่งใหญ่แล้ว พระองค์ก็ทรงแสดงธรรมะ ก็มีผู้ที่ เกิดดวงตาเห็นธรรมเป็นจำนวนมากที่เดียว ถึงให้ทราบซึ่งถึง คุณของบิดาและกีมารดาผู้ให้กำเนิด พระองค์ก็ทรงทำประโยชน์ของ ความเป็นพระพุทธเจ้าที่สมบูรณ์กับพุทธมารดา คือ ไปแสดงธรรมอภิธรรมเจ็ดคัมภีร์ แสดงธรรมแก่เหล่าเทวดา พระพุทธมารดา และกีเหล่าเทวดาภิกิสำเร็จ เป็นพระอริยบุคคลเป็นจำนวน

มากที่เดียว เป็นแสนเป็นล้าน ลงมาแล้วพระองค์ก็แสดงธรรมอีก ก็มีผู้ที่รู้ธรรม เห็นธรรม ได้เป็นแสน เป็นล้านไปเมื่อกัน จะเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทำหน้าที่ของความเป็นพระพุทธเจ้านี้ ด้วยความสมบูรณ์บริบูรณ์นั่น

เราถูกมาตักบาตรเทโวโรหณะ เพื่อจะระลึกถึงในวันที่มากที่เดียว เป็นแสนเป็นล้านลงมาแล้วพระองค์ก็แสดงธรรมอีก ก็มีผู้ที่รู้ธรรมเห็นธรรม ได้เป็นแสนเป็นล้านไปเมื่อกัน จะเห็นได้ว่าพระองค์ได้ทำหน้าที่ของความเป็นพระพุทธเจ้านี้ ด้วยความสมบูรณ์บริบูรณ์นั่น

เราถูกมาตักบาตรเทโวโรหณะ เพื่อจะระลึกถึงในวันที่พระพุทธเจ้าเสต็จลงจากดาวดึงส์เทาโลกด้วย และเราถูกมาระลึกถึงคุณบิดามารดา ตอบแทนคุณของท่านด้วย การสร้างความดี เมื่อกันเช่นพระพุทธองค์ก็ได้ไป เมตตาโปรดพุทธมารดาอยู่ชั้นดาวดึงส์นั่น ดาวดึงส์นั้นก็คือว่าชั้นที่เทวดา สร้างบารมีกันมา มีผู้เป็นผู้นำ ๑ มีบริวารอีก ๓๒ กิริมกันเป็น ๓๓ ได้สร้างบารมีสร้างสาธารณะประโยชน์ต่างๆ มากมาย อธิษฐานไปเกิดเป็นพระอินทร์ไปครองสวรรค์ชั้นพ้าอญ្យให้เนียนແเหละ นี่คือ เกิดจากการสร้างบารมี คุณงามความดี อยู่ในโลกมนุษย์นี้ นี่ถ้าเกิดย่อมาแล้ว สวรรค์จะอยู่ที่ไหน สวรรค์ก็จะอยู่ที่ใจของเรา แต่ละนิพพาน เราถูกจะเห็นได้ที่ใจ ธรรมะเราก็จะเห็นได้ที่ใจ

เพราะฉะนั้น เราสร้างความดีเป็นบุญกุศลเกิดขึ้นมาเกิดขึ้นที่ใจ ใจในเบิกบาน ทานการให้เมื่อให้ไปแล้วความสุขเกิดขึ้นที่ใจ ใจของเรา ความสงบเกิดขึ้นกับใจ ใจของเรา

ผู้ที่มีคุณดื่อคุณอื่นแล้วไม่หวังผลตอบแทน เรียกว่า

“บุพการีชน”

๑๖

ความกตัญญู เป็นมงคลของชีวิต

กตัญญูนั้นก็เป็นเครื่องหมายคุณธรรมของคนที่มีความดีในทางพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าทั้งสิ้นไว้ว่า ผู้ที่มีกตัญญู กตเวทิตานี้ เป็นมงคลของชีวิต ถ้าคนใดไม่มีกตัญญูแล้วก็ เรียกว่า มงคลของชีวิตนี้ไม่มี แม้ว่าเราจะมีอะไรมากมาย จะมีทรัพย์สิน มีลิ่งของ มียศตำแหน่งมากมายก็ตาม แต่ว่าขาดซึ่งความกตัญญูต่อ บิดามารดาผู้มีพระคุณของเราแล้ว แล้วก็ไม่ได้ตอบแทนท่าน ถือว่าขาดคุณสมบัติ แห่งความดี หรือว่าเครื่องหมายของคน ที่มีความดี เพราะว่าบุคคลที่หาได้ยากในโลกนี้ พระพุทธเจ้า ทรงตรัสไว้ว่า ผู้ที่มีคุณต่อคนอื่นแล้วไม่หวังผลตอบแทน เรียกว่าบุพการีชน บิดามารดาของเราเป็นบุพการีชนต่อลูก เพราะฉะนั้นเมื่อเรา นี้้จักคุณของท่านแล้ว เราเก็บตอบแทนในความดีของท่าน ที่ท่านเลี้ยงเรามา เราเก็บเลี้ยงท่านตอบเมื่อยังมีชีวิตอยู่'darung วงศ์ตระกูลเอาไว้ ถ้าเกิดท่านจากไปแล้ว ก็ทำบุญอุทิศ ส่วนกุศลไปให้ อันนี้เป็นความหมายของคนที่มีคุณความดี แล้วก็หาได้ยาก ในโลกจะด้วย

เห็นไหมว่าบุคคลทั่วไปก็มีมากมายในโลก พระพุทธเจ้า บอกว่าบุคคลที่จะมีกตัญญูตเวทิตานี้ เป็นบุคคลที่หาได้ยาก ที่อยู่ในโลก เพราะฉะนั้นเรานี้ก็คิดว่า เราเข้ามาวัดแล้วนี้อย่างน้อยทุกคน อาทما ก็เชื่อแน่ว่าต้องเป็นผู้ที่มีกตัญญูตเวที ต่อบิດามารดา มาแล้วทุกคน จึงเข้ามาวัด เข้ามาทำบุญ เข้ามาฟังธรรม สามารถศึกษา ใจเชื่อในเรื่องของกรรม คำว่ากรรม กรรมคือการกระทำ ทางกายคือกายกรรม ทางวาจา ก็เรียกว่า วจีกรรม ทางใจ ก็เรียกว่า มนกรรม กายกรรมนี้ วจีกรรม และมโนกรรมนี้

เมื่อเราอยู่กับบิดา มารดาแล้ว บางครั้งก็อาจจะกระทบ กระทั่งไปเป็นธรรมชาติ ก็เมื่อถึงวันเกิดก็ดี วันนี้ก็ดี เรา ก็อาจจะแสดงออกชึ้นการขอมาโทษ ต่อผู้มีพระคุณของเรา คือบิดามารดาของเรา ให้ยกเว้นโทษ ทั้งหลายที่เราได้ล่วงเกิน เพราะเป็นธรรมดาว่า เมื่อได้อยู่ร่วมกันแล้ว เมื่อก่อนเรา ก็เป็นเด็ก บิดามารดา ก็เป็นผู้ใหญ่เลี้ยงเรามา ต่อมาก็แล้วท่านก็แก่ชราไปเรื่อยๆ ไอ้เรา ก็เป็นวัยหนุ่มวัยสาว วัยโตรชื่นมาก ก็เลี้ยงท่านตอนนั้น ผู้ใหญ่ ก็ลายเป็นเด็กไปแล้ว เรา ก็ลาย เป็นคนโตไปแล้ว ก็มีการกระทบกระทั่งบ้างในอารมณ์ที่อยู่ร่วมกันนั้น แต่ว่าในใจ ลึกๆ แล้ว ก็มีกตัญญูตเวทิตาอยู่ แต่ว่าด้วยไม่ได้มีอยู่ใกล้ๆ กันชั้นมาก เรา ก็ขอมาลาโทษท่านด้วย เพื่อเป็นสิริเป็นมงคลแก่ชีวิตของเรา แล้วเรา ก็ตอบแทนคุณของท่านด้วยความระมัดระวังให้มาก ที่เดียว เพราะว่าคำพูดน้อยๆ ของเรานี้ มันกระทบกระเทือนมาก พูดnid เดียวเท่านั้นแหล่ บิดามารดาจะกระทบกระเทือนใจมาก ที่เดียวเลย เพราะว่าเกิดมาเป็นผู้ให้ต่อบุตรเสมอ ให้วิทยาทาน

ให้ความรู้ ให้ทุกสิ่งทุกอย่างต่อบุตรนั้นและ ถ้าบุตรนี้พูดจา
กระทบกระเทือนแม้แต่น้อยนึงนะแหลมไม่มาก เราจะรู้สึกว่า
ธรรมดามาไม่เห็นหนักอะไรเลย แต่ว่าบิดามารดารู้สึกว่ามันหนักมาก
มันเป็นคำพูดที่มีความรุนแรงอย่างมากที่เดียว ความรู้สึกของผู้ใหญ่
เป็นอย่างนั้น เรายังต้องระมัดระวังที่เดียว เพราะว่าอะไร เพราะว่าท่าน
เคยแต่เป็นผู้ให้เรา ต่อมากล่าวท่านแก่ชรา ท่านเป็นผู้รับจากเรา
รับดูจากความเมตตาจากเรารับการเลี้ยงดูจากเรา ทุกสิ่งทุกอย่างเลยนี้
โดยที่เราจะต้องดูแลท่าน ถ้าเราพูดจาอะไรกระทบกระเทือน
รู้สึกว่ามันมากมายเกินที่ท่านจะรับได้ อันนี้เรายังต้องระมัดระวังด้วย
เมื่อเราได้ทำ ความดีแล้วก็จะเป็นมงคลกับเรา พระพุทธเจ้าก็สรรเสริญ
มีตัวอย่างเหมือนกัน จะเล่าในสมัยพุทธกาลนี้พระพุทธเจ้าของเรานี้
ไปเทศน์โปรดสอนอภิธรรมเจ็ดคัมภีร์ จนพระพุทธมารดาสำเร็จ
เป็นพระโสดาบันบุคคล แล้วเทวดา ก็ได้มีดวงตาเห็นธรรมจำนวนมาก
ได้โปรดพระเจ้าสุทโธทนาจะสำเร็จพระอรหันต์ อย่างนี้เป็นต้น
เป็นตัวอย่างที่เดียว แม้แต่พระสาวีบุตรพระมหาเถระก็ตาม
ก็ไปเทศน์โปรดมารดาจนได้ดวงตาเห็นธรรมเหมือนกัน เพราะฉะนั้น
พวกรานี้ ก็ต้องพยายามตอบแทนคุณบิดามารดา เพราะชีวิต
นี้ของเรานั้นนะ เราที่เกิดขึ้นมาแล้ว อาศัยท่านเกิดขึ้นมาได้รูปร่างกาย
นี้ได้ท่านอบรมสั่งสอนตั้นทุนเกิดขึ้นมา แม้ว่าจากนั้นไปแล้ว
เราจะมีอะไรหลายอย่าง มียศตำแหน่งที่สูงขึ้นไป มีเงินมากมาย
มีความสุขเหลือล้นอะไรก็ตาม แต่ว่าสิ่งนี้เราได้มาจากคุณของบิดามารดา
เป็นผู้ที่ให้ การเกิดขึ้นมาของชีวิต ท่านจึงบอกว่า
เราจะตอบแทนคุณของท่านหมวดได้อย่างไร ถ้าตอบแทนคุณ

ของท่านหมด เรายังต้องมาปฏิบัติธรรมนั้นแหละ ก็คือ มีทาน มีศีล มีการภาวนา แล้วก็เรียนรู้ในเรื่องอริยสัจสี่ จนเข้าใจแล้วว่า รูป นาม ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน เราปล่อยวางได้โน่นแหละ ถ้ายังมีเราอยู่ มีของของเราอยู่ ใจยังมีเรา ก็ต้องมีพ่อแม่เรา ถ้าเรามีธรรมะขึ้นสูงแล้วนั้น เราตอบแทนบิดามารดาได้หมด แต่ว่าคำว่าตอบแทนได้หมด ไม่ใช่ว่าไม่ทำอะไรอีก ยิ่งรู้จักคุณค่าของบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ในชีวิตของเรามากขึ้นนั่น เมื่อเราได้สร้างความดีไปอย่างนี้มากขึ้น ไปแล้วนี่จิตของเราจะสูงขึ้นไป สูงขึ้นไป เพราะฉะนั้นในวันนี้ ก็เรียกว่าเป็นวันแม่แห่งชาติ เป็นวันที่พวกเราจะมาระลึก ในคุณของแม่วิเศษ ถ้าไม่ได้ตั้งเอาไว้ว่าวันไหนเป็นวันแม่แห่งชาติ เรายังจะไม่ได้ まるะลึกล่องในคุณของแม่ ปกติแล้วเราจะระลึกทุกวันก็ได้ เราเกิดขึ้นมาในชีวิตของเรา ได้เลือดได้น้ำมาแล้ว เพราะคุณงามความดี ของบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้าแก่เรานี่ เรายังต้องตอบแทนคุณของท่านให้ได้ ทางกาย ทางวาจา แล้วก็ทางใจ บางสิ่งบางอย่างเราพิດพลาดล่วงไป ก็ขอให้ท่านอภัยแก่เรา แล้วเรายังตั้งใจเลี้ยงดูท่านให้ดี ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน บำเพ็ญ จิตภาวนา ทำจิตให้สงบนี้ ยิ่งเป็นบุญ แนะนำท่านนั่น เพราะบิดามารดาปกติก็แนะนำทางสวัสดิ์ให้แก่บุตรอยู่แล้ว แต่บางทีบุตรเข้าวัดบิดามารดาอาจจะไม่เข้าวัดก็จะเป็นห่วง ก็ต้องพยายามก่อน พยายามที่จะดำเนินชีวิตของเราให้ดีจะก่อน ต่อมาแล้วก็ซักจุนบิดามารดา ให้เข้าวัดได้ เหมือนบางทีก็มีกุลบุตรลูกหลานบวช เข้ามาตอบแทนคุณ ของบิดามารดา บิดามารดาถูกเข้ามาดูแลบำเพ็ญ มาปฏิบัติ มาภาวนาบุตรที่บ้านนั้นก็ได้บุญ ด้วยบิดามารดาถูกใจบุญ จากการประพฤติ ปฏิบัติภาวนาไปด้วยได้บุญ

ได้หลายต่ออย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เมื่อเรามีกุลบุตร ลูกหลานก็ให้มาปฏิบัติ เป็นลูกชายก็ให้ มาอุปสมบท เป็นลูกหญิงก็ให้มาบำเพ็ญปฏิบัติ ถือศีลบำเพ็ญภารณนาวชใจ เหมือนกัน เมื่อเราได้ทำอย่างนี้ ก็เท่ากับเราได้ตอบแทนคุณบิดามารดา เมื่อเป็นวัยเรียน เราก็ขยันเรียน เพียรอ่านศึกษาให้สำเร็จ เมื่อเป็นวัย ที่เราได้ทำงานแล้วก็ตอบแทน มีกำลังกาย กำลังทรัพย์ ก็ตอบแทนคุณ ของท่านที่ท่านเลี้ยงเรามาก็เลี้ยง ท่านตอบอย่างนี้เป็นต้น เมื่อเราทำอย่างนี้ ได้สมบูรณ์บริบูรณ์แล้ว เรา ก็ชี้อ่วร่าเรานี้ มีเมืองคล้อยู่กับตัวเอง มีพระที่อยู่ในบ้าน บางที่เรารกราบไหว้พระสงฆ์ กราบไหว้พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ แต่บิดามารดาเรานี่ไม่ไหว้เลย ไม่เคารพเลย นี่ไม่ถูกต้อง เพราะอะไร เพราะว่าบิดามารดา้นี้เป็นพระ พระก็แปลมา จากคำว่า “วะ” แปลว่าพระเรศิฐ เป็นพระพรหมที่อยู่ในบ้านของเรา มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกษา ตอบบุตรอยู่เสมอ มีความเมตตา มีความหวังดีต่อบุตร ช่วยเหลือบุตรให้พ้นจากความทุกข์ เมื่อลูก มีความดีอย่างหนึ่ง บิดามารดา มีความอิ่มใจ สุขใจ ถ้าลูกหลาน ทำผิดก็ยังให้อภัยอยู่อย่างนั้นนั่น พยายามว่าวันหนึ่งเขاجจะต้องกลับ มาเป็นคนดี พยายามที่สุดเลย เรียกว่าเป็นพรหมของบุตร เป็นพระ อรหันต์ด้วยของบุตร เป็นพระอรหันต์ที่อยู่ในบ้าน

“พิจารณาว่า ตายทุกวัน
ตายทุกลมหายใจเข้า
ตายทุกลมหายใจออก”

พระอาจารย์ อันันต์ อกิญจน์

พระอรหันต์ในบ้าน

วันนี้ช่วงป่ายมีการอุปสมบท ซึ่งการบรรพชาอุปสมบทนั้น ก็เป็นประเพณี เมื่อระยะถึงคุณของบิดามารดา เรายังจะตอบแทน บุญคุณของท่าน เมื่อได้ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จแล้วก่อนที่ จะทำการงาน ก็เข้ามาอุปสมบท เพราะว่าถ้าเกิดไปทำงานแล้ว โอกาสเวลา ก็จะมีน้อย เพราะเดียวันตามบริษัทต่าง ๆ ก็ให้โอกาสแค่หนึ่งเดือน เท่ากับว่าเรียนจบแล้วเข้ามาอุปสมบทก็มีโอกาสได้อุปสมบท ได้ถึงสามเดือน สี่เดือน หรือหนึ่งพรรษา เพื่อตอบแทนคุณ ของบิดามารดาที่ได้เลี้ยงดูมา เมื่อศึกษาในพระธรรมวินัย คำสั่งสอน ขององค์สมเด็จพระชนวนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นหลัก ในการดำเนินชีวิตต่อไป หรือเข้าถึงแก่นของการปฏิบัติ บวชเพื่อที่จะ ยกจิตยกใจออกจากวัฏจักร生死 จึงสามารถเห็นสัจธรรมความจริง หรือบรรลุธรรมผล นิพพานได้ แต่ในเบื้องต้นเมื่อมาบวชแล้วก็มาศึกษาในข้อวัตรปฏิบัติ หรือพระธรรมฐาน ซึ่งพระอุปัชฌาย์ก็ให้กรรมฐานว่า เกส่า โลมา นะชา

ทันตา ตะโจ เพื่อที่จะได้ปฏิบัติให้จิตมีความสงบ จิตมีความสงบมากขึ้นเท่าได ก็ได้ตอบแทนคุณบิดามารดามากขึ้นเท่านั้น พระคุณของบิดามารดาที่มีพระคุณต่อบุตรมาก ที่ท่านตรัสว่าบุพการีชนชั้นผู้ที่ได้ทำคุณกับคนอื่นแล้วไม่หวังผลตอบแทน คือบิดามารดาที่เป็นบุพการีชนต่อบุตร เมื่อมีบุตรออกมากแล้ว ก็พยายามที่จะเลี้ยงดูเป็นอย่างดี ทั้งส่งสอนให้เรียนศิลปวิทยาการทั้งหลาย

บิดามารดาที่จึงเปรียบเสมือนเป็นพระ母ของบุตร เพราะมีเมตตาต่อบุตรเสมอ มีความรักต่อบุตรชายบุตรหญิงนี้ด้วยใจมีกรุณาคิดช่วยเหลือบุตรเสมอ เมื่อบุตรชายบุตรหญิงก็ต้องมีความทุกข์ มีความเดือนร้อน บิดามารดาที่เป็นผู้มีความกรุณาที่บริสุทธิ์ คิดช่วยเหลือให้บุตรนั้น พ้นจากความทุกข์น้อยใหญ่ตั้งแต่เด็กจนกว่าเจริญวัยขึ้นมาบิดามารดา ก็ยังมีความห่วงความอาวรณ์ต่อบุตรเสมอ เรียกว่ามีกรุณาต่อบุตรดุจพระมหาที่สานั้นมุทิตาจิตมุทิตาก็แปลว่า ความอ่อนโยน จิตที่อ่อนโยน จิตที่อนุโมทนาความดีของบุคคลอื่น ไม่มีความอิจฉาริษยา บิดามารดาที่มีความนุทิตาจิตต่อบุตรเสมอ เมื่อบุตรนั้น มีความดี มีการศึกษาที่ดี เมื่อบุตรนั้นมีการเล่าเรียนที่ดี การงานที่ดี มีการกระทำที่ดี หรือมีความสุขใจแม้แต่น้อยก็ตาม บิดามารดาที่เป็นผู้ที่มุทิตาจิตพลอยยินดีกับบุตร มีความดีใจ มีความอิ่มใจ ค่อยอนุโมทนามายเต็มกำลังใจ ไม่มีความอิจฉาริษยาต่อบุตร แม้แต่นิดเดียวก็ไม่มี เรียกว่าบิดามารดาที่มีความประพฤติ หรือความรู้สึกดุจดังพระมหาพรหม พระพรหมนั้นเป็นผู้มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกษา บิดามารดาที่มีอุเบกษาต่อบุตรเหมือนกัน เมื่อบุตรนั้น

มีกิจกรรม วิจกรรม หรือมโนกรรมที่ ยังเป็นอภิสิทธิ์ บิดามารดา ก็ไม่ชำเติมเพียงรอดอย่าวันใดวันหนึ่งบุตรของเรา จะพ้นจาก การกระทำที่เป็นบาปทางกายวิจารณ์และก็ใจ จะสร้างแต่กรรมที่เป็นบุญ บิดามารดา ก็จะร้อนนั้น ไม่ชำเติมบุตรแม้แต่นิดเดียว บุตรแม้ว่า จะทำผิดร้ายแรง อย่างไรบิดามารดา ก็ไม่ชำเติม คอยแต่ช่วยเหลือ ประคับประคองบุตรนั้นให้กลับเข้ามาสร้างความดีใหม่ นี้เป็นความหวังดีปราการณาดีของบิดามารดา ที่มีต่อบุตรเสมอ

ท่านจึงตรัสว่า บิดามารดา นี้ เป็นพระหਮของบุตร เหมือนกับบิดามารดา นี้ เป็นพระ เป็นพระอรหันต์ที่อยู่ในบ้าน คำว่าพระอรหันต์นั้นแปลว่า เป็นผู้ที่ไกลจากกิเลสเครื่องเคร้าหmom ทั้งหลายในจิตใจ ไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลงในจิตใจ แม้แต่น้อย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้นามว่าเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้ไกลจากกิเลสด้วยพระมหากรุณากิริคุณ เมื่อพระองค์นั้น มีความบริสุทธิ์ในใจแล้วเป็นคุณอันยิ่งใหญ่ มีพระปัญญาคุณ สามารถเอาชนะกิเลส เป็นสมจุลบทปานได้ ไม่มีใครในโลกธาตุ ที่จะสามารถเอาชนะกิเลสไปได้เลย ก็มีแต่องค์สมเด็จสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระองค์แรกที่สามารถเอาชนะกิเลสได้

พวกเรางึงน้อมระลึกถึง คุณของพระพุทธเจ้าด้วยความเป็น ผู้มีพระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ พระมหากรุณากิริคุณ เมื่อท่านสำเร็จเป็นพระอรหันต์ แล้วก็ยังส่งสอนสาวกของพระชนิคร ให้สำเร็จ เป็นพระอรหันต์ ตามไปด้วยบิดามารดา นี้ ก็เปรียบเสมือนเป็นพระอรหันต์ของบุตรเหมือนกัน เพราะคำว่า พระอรหันต์นั้นเป็นผู้ไกลจากกิเลสเหมือนกัน เมื่อบุคคลนี้ทำกรรม

กับพระอรหันต์ คือฝ่าพระอรหันต์ ก็จะต้องมีกรรมหนักไปสู่
อเวจีมหานรกที่เดียว บิดามารดาทั้ง 3 ก็เป็นพระหมของบุตร เป็นพระอรหันต์
ของบุตรที่อยู่ในบ้านในเรือน หากบุตรทำร้ายบิดามารดาถึงชีวิตนะ
บุตรคนหนึ่งก็เรียกว่าต้องตกนรกอเวจี

เมื่อตัวอย่างในครั้งสมัยพุทธกาล พระเจ้าอชาตคัตtruนั้นนะ
เมื่อพระเจ้าพิมพิสารได้พระราชโกรส โทรก์ทำนายว่า
ราชโกรสนี้จะมาทำร้ายพระราชนิศาต เมื่อตั้งห้องอยู่นั้นนะ
พระมเหสีของพระเจ้าพิมพิสาร ก็พยายามจะทำร้ายบุตรในครรภ์
พระเจ้าพิมพิสารทรงทราบได้ทรงห้ามเอาไว้ อย่างไรก็เป็นลูกของเรา
เมื่อคลอดมาแล้วเจริญวัยมาก็ทรงทะนุถนอมเลี้ยงเป็นอย่างดี
แต่ด้วยวิบากกรรมที่มีต่อกันมา พระเจ้าอชาตคัตtruนั้นได้ชื่อว่า^ก
เป็นผู้ที่มีการเกิดไม่เป็นคัตtruกับใคร ที่เป็นชื่อที่ตั้ง^ก
เพื่อให้กลับจิตกลับใจตามโทรที่ทำนายไว้อยู่ที่ว่าจะเป็นคัตtru ของพระราชนิศาต
แต่แล้วก็ถูกพระเทวทัตุยุงล่งเริ่ม ให้ชิงราชสมบัติ
ในที่สุดก็จับพระเจ้าพิมพิสารไปขังเอาไว้ กรณีฝ่าพระบาทจนลืมพระชนม์
พระเจ้าอชาตคัตtruนี้บุตรที่นิมิตรไว้ ก็ทรงระลึกถึงพระราชนิศาต แต่ก็สายไปเลี้ยงแล้ว
ถึงฝ่าพระราชนิศาต จึงต้องไปเสวยในอเวจีมหานรก แต่ด้วยความดีนั้นนะ
พระเจ้าอชาตคัตtruที่ทำความดีมาก พังเทคนขององค์สมเด็จพระสัมมา
สัมพุทธเจ้า ถ้าไม่ได้มีกรรมที่ทำร้ายพระราชนิศาตถึงชีวิตก็จะได้
บรรลุถึงพระโสดาบันบุคคลแต่ไม่ขอได้กรรมหนักเอาไว้ พระพุทธเจ้าทั้งส่วน
กรรมนั้นทำให้ເຮົາต้องไปเกิดในอเวจีมหานรก แน่นอน
องค์สมเด็จพระชนิหารตัวแล้ว เป็นหนึ่งไม่มีสองก็เป็นอย่างนั้น
พระเจ้าอชาตคัตtruนั้น เมื่อสวรรคตลง ก็ไปเกิดในอเวจีมหานรกนั้น

มีไฟที่เผาอยู่ตลอดเวลา ถูกตึงเอาไว้มีไฟที่ลุกโชนช่วงเผาอยู่ตลอดเวลา เต็มไปด้วยความทุกข์แสนสาหัส ก็ เพราะว่าทำกรรมที่ทำร้ายพระราชบิดาถึงชีวิต เที่ยบเท่ากับทำกรรมที่ได้ฆ่าพระอรหันต์นั่นเอง

ฉะนั้นบิดามารดา呢 จึงเป็นพระหมของบุตรเป็นพระอรหันต์ที่อยู่ในบ้านของบุตร บุตรควรที่จะดูแล บุตรควรที่จะเคารพครัวบุตรที่รักคุณของท่านแล้วตอบแทนในคุณของบิดามารดาในนั้น ก็เรียกว่าเป็นผู้มีความกตัญญู คือรักคุณของท่าน เมื่อรักคุณของท่านที่ท่านได้ให้ชีวิต ให้เลือดเนื้อ ให้ลมหายใจ เกิดขึ้นมาทะนุถนอม เลี้ยงดูเป็นอย่างดีจนเจริญวัยขึ้นมา ตั้งแต่น้อยฯ เราไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ถ้าขาดบิดามารดา คงดูแลอย่างช่วยเหลือชีวิตนั้น ก็จะต้องตายไปแล้ว ไม่สามารถอดมาได้ แต่เมื่อความรักของบิดามารดาในนั้นเอง จึงได้ทะนุถนอมเลี้ยงดูมาตั้งแต่เราอยู่ในครรภ์ จนคลอดออกมากแล้ว ท่านก็ต้องหาเลี้ยงจนกว่าบุตรนั้นเจริญวัย ให้การศึกษาเล่าเรียน คอยประคับประคองให้อยู่ในศีลในธรรม คอยส่งเสียงเล่าเรียน ให้เรามีศีลปวิทยาการที่จะพึ่งพาตัวเองได้ จันทร์พย์สมบัติทั้งหลาย ที่เราได้มาในว่ารูปทรัพย์นี้ก็ต้อง ทรัพย์สมบัติสิ่งของทั้งหลายก็เกิดจากบิดามารดา呢 เป็นผู้ที่ให้เรามาตั้งแต่ต้นก่อน ถ้าเราไม่มีร่างกายนี้เป็นทรัพย์แต่แรก แล้วจะได้ศึกษารมมจะ จนสามารถเข้าใจในหลักปฏิบัติธรรมเห็นธรรมได้ท่านยังจะมีกตเวทีรักว่าจะต้องตอบแทนคุณของท่านให้ได้

อย่างเช่นท่านพระอัครสาวกเบี้ย องขาวขององค์สมเด็จ พระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสารีบุตรเถระ

พระสารีบุตรคือเป็นลูกของนางสารี

นั่นเอง

พระสารีบุตรนี้ เป็นผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายในด้านกตัญญู กตเวทีเป็นผู้มีความกตัญญูเป็นเลิศ เมื่อท่านจะเสด็จนิพพานนั้น ก็ได้ทูลลา องค์สมเด็จพระศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กลับไปที่บ้านของท่าน ขออนุญาตโยมมารดาไปพักที่ห้องที่ท่านเคยได้เกิดขึ้นมา โยมมารดา ก็ได้ใจ คิดว่าลูกของเรานี้กับมหาเราแล้ว คงจะอยู่กับเรา คงจะลาสิกขบทเป็นแน่นะ จึงดีใจก็ให้พระสารีบุตรเดรมาพักที่ห้องที่เกิด แต่ในคืนนั้นพระสารีบุตรท่าน ก็เกิดอาการอาพาธ จะเป็นคืนสุดท้ายที่ท่านจะต้องนิพพานด้วย จึงทูลลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็จะได้โปรดมารดาเป็นครั้งสุดท้าย เพราะโยมมารดาของท่านนี้มีศรัทธาในท้าวมหาพรหมอย่างแนบแน่น เป็นหนึ่งไม่สั่นคลอนหวั่นไหวที่เดียว แม้ว่าลูกชายของนางนั่นจะ ไปอุปสมบทกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหลายคน แล้วก็ตาม แต่นางก็มีความไม่ชอบใจ ในพระพุทธเจ้า ในพระสงฆ์ ที่เอาลูกของนางไป แต่เมื่อพระสารีบุตรเดรนั้นจะนิพพาน ท่านท้าวจตุมหาชิกากีดี องค์ออมรินทร์กีดี ท้าวมหาพรหมกีดี ได้ลงมาล่าพระสารีบุตรเดร เกิดแสงสว่างไสวจนทำให้มารดา ของท่านแปลกใจอัศจรรย์ใจ สอบถามรายละเอียดก็รู้ว่าเป็นเทพยดา ที่นางนั้นมีความเคราะพลีอิ่มใส นางก็ลดทิฏฐิมานะลงไปมาก จนสุดท้าย ท้าวมหาพรหมลงมาเมื่อแสงสว่างมาก จึงได้สอบถามว่าแสงสว่าง ที่เกิดขึ้นนั้น เป็นแสงสว่างของใคร แสดงว่านางก็เริ่มเชื่อแล้ว ศรัทธาแล้วว่าลูกเรานี้มีบุญญาอิการมากที่เดียว เมื่อพระสารีบุตรเดร ก็บอกว่าเป็นท้าวมหาพรหม ท้าวมหาพรหมที่องค์ที่แม่ศรัทธานั้นหรือ

พระสารีบุตรตอบว่าใช่ โอ้ห้ามพารามณ์อยู่ในญี่ปุ่นนี้ยังมากกว่า
พระสารีบุตรลูกของเรา ลูกของเราที่ช่างประเสริฐเหลือเกิน มีความ
ประเสริฐมากที่เดียว เมื่อนางลดทิภูริมานะและมีศรัทธาเลื่อมใจจนเต็มที่
ปิติสุข และสามารถตั้งมั่น พระสารีบุตรจึงสอนธรรมะ นางได้พิจารณา
แล้วก็ได้ดวงตาเห็นธรรม เป็นพระโสดาบันบุคคล ก่อนที่พระลูกชาย
ของท่านเป็นพระอัครสาวกเบื้องขวาจะนิพพาน พระสารีบุตรถะจะเจ้า
จึงได้ทำหน้าที่ของท่านอย่างสมบูรณ์ บริบูรณ์ ทั้งในส่วนของท่าน
ก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์แล้ว เป็นพระอรหันต์ชั้นเลิศ เรียกว่า
ปฏิสัมพิทาญาณ และเป็นอัครสาวกarmมีญาณฝ่ายปัญญาเบื้องขวา
 เพราะในสมัยก่อนๆ ในนั้นนะ พระสารีบุตรถะเป็นญาณชั้นญาณเรื่อง
 แผนสถาปัตยกรรมแล้ว เหาะเหินเดินอากาศได้ มีบริวารถึง ๔๕,๐๐๐ องค์
 ถ้าท่านจะปราณາเป็นพระอรหันต์ ชั้นเลิศคือปฏิสัมพิทาญาณ ธรรมดานี่
 ก็สามารถบรรลุได้ตั้งแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก่อนๆ ในนั้น
 พร้อมทั้งสาวกของท่านซึ่งเป็นญาณนี้ ๔๕,๐๐๐ องค์ด้วย
 แต่ท่านก็ยังยังการบรรลุพระอรหันต์เอาไว้ ปราณາ
 เป็นอัครสาวกเบื้องขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
 ในศาสนากลุ่มนี้ จนก็ได้สำเร็จ
 ตามที่ตั้งปณิธานเอาไว้ที่ได้สร้างบารมีมา ยาวนาน เป็นถึงหนึ่งสองร้อย
 แสนกัลป์ปัจจุบันได้มาบรรลุพระอรหันต์ แล้วก็เป็นผู้เลิศในกตัญญูตเวที
 แม้ว่าท่านจะเป็นพระพุทธเจ้าในโลกมนตนี้นั่น เป็นพระมหาณ์ผู้เด่นในบาลีพุทธศาสนา
 มีความประสangค์จะบัวชั้นสูง แต่ไม่มีใครจะรับไปบัวชั้นด้วย แต่พระสารีบุตร
 นั้นได้เคย รับข้าวท้าพพื้นเมือง หนึ่งท้าพพื้นเมืองของพระพุทธเจ้าในโลกมนตนี้

ให้เป็นอยู่ได้คิดถึงคุณของพระพุทธเจ้าในโลกมนตนี้

นั้นเป็นคิชย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงอนุญาต และตรัสสรรเริญ พระสารีบุตรว่า เป็นผู้มีกตัญญูกตเวทีเลิศ กว่ากิกขุทั้งหลาย ท่านราษฎรพราหมณ์ บวชมาแล้วก็ว่าง่ายสอนง่าย จนในที่สุดก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระสารีบุตรกระนั้น เป็นผู้เลิศในกตัญญูกตเวทีดังที่อธิบายมาแล้วของ ได้ตอบแทนคุณ ของมารดาในครั้งสุดท้ายจนได้บรรลุเป็นพระสาวาตบันบุคคลของเรา

เพราะฉะนั้นญาติโยมทั้งหลายที่เกิดขึ้นมาดูโลก เกิดขึ้นมาแล้ว เราศึกษาเล่าเรียนสำเร็จปริญญาตรี ปริญญาโท ปริญญาเอก ก็มากมายมีความรู้ ก็มีสติปัญญา ก็ระลึกไปถึงคุณของบิดามารดา ผู้ให้กำเนิดเกิดขึ้นมา ในชีวิตของเรานี้เอง จนเราสามารถมีทุกสิ่ง ทุกอย่างในโลกนี้ได้ เราย้อนขึ้นไป ก็จะได้คิดถึงกตเวทีคิดตอบแทน คุณท่านอย่างไร เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่นั้น ท่านเลี้ยงเรามาแล้ว เราจะจะต้องเลี้ยงท่านตอบ เมื่อท่านเจ็บไข้เจ็บป่วย เราจะจะต้อง คอยปฐมพยาบาลดูแล เอาใจใส่ของเรานั้นดูแลด้วยใจ ให้คำ ปรึกษาให้ความอบอุ่นแก่ท่าน เมื่อท่านขาดแคลนลิ้งได เราจะช่วยเหลือ ท่านทำให้เต็มกำลังความสามารถ ถ้าท่านล่วงละโลกลื้นไปแล้ว ก็ทำบุญ อุทิศส่วนกุศลไปให้ท่าน เมื่อเป็นวัยเรียนก็ให้ขยันหมั่นเรียนขยันศึกษา เมื่อเป็นวัยที่ทำงานแล้ว เราจะมีจิตใจที่มีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกษาต่อท่านเสมอ เมื่อเป็นอย่างนี้ แสดงว่าเรานั้นจะมีสัญลักษณ์ ของคนดี เพราะบุคคลที่ทำได้ยากในโลกนี้มี ๒ ประการ ดังอธิบายว่า บุพการีชน ๑ ผู้ที่มีคุณต่อผู้อื่นทำคุณต่อผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน กตัญญูกตเวทิตา ๑ ผู้มีกตัญญูกตเวทีต่อผู้ที่รักจักให้คุณแก่เรา แล้วคิดตอบแทนท่านเป็นบุคคลที่ทำได้ยากในโลก

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ และบุคคลที่มีกตัญญูตัวที่นี้ ก็ยังเป็นมงคลของชีวิต เพราะว่าพระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลที่มี กตัญญูตัวที่นั้น เป็นผู้ที่มีมงคลแก่ตัวเองด้วย เป็นผู้ที่มีความดี เป็นผู้ที่มีจิตใจที่ดีงาม เป็นที่สรรเสริญของเหล่าเทวดาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเมื่อเรา ได้เกิดขึ้นมาในโลก เมื่อเราได้เกิดขึ้นมาในความเป็นมนุษย์ ยิ่งใจของเรามีความดีมากขึ้น เท่าไร เราจึงเห็นคุณของบิดามารดา ของเรามากขึ้นเท่านั้น จะเห็นได้ว่า คุณของบิดามารดาด้านนี้หาประมาณไม่ได้ เราเป็นลูกชาย และเข้ามาอุปสมบท ปฏิบัติ遁แหนคุณของท่าน และเกิดประโยชน์ กับตัวเองด้วย เราเป็นลูกหญิงเราถือปฏิบัติได้ บำเพ็ญภวนาถอีกศีล ๕ ถือศีล ๘ นวางทางใจ มาปฏิบัติในวันเสาร์-อาทิตย์ก็ได้ อยู่ที่บ้านก็ได้ เราสามารถปฏิบัติ เมื่อใจของเรามีคุณงามความดีมากขึ้นเท่าได้ บิดามารดาของเรา อนุโมทนามากขึ้นเท่าได้ ท่านก็จะได้บุญมากขึ้นเท่านั้น ถ้าเรานี้ เอาภัยนี้ เอาว่าชา เอาใจไปทำบ้าป่ากรรม บิดามารดาด้านนี้ ก็ยอมจะมีความทุกข์ ไม่มีความสุขใจ เมื่อเรารู้อย่างนี้แล้ว ก็พยายามคิดว่า ในชีวิตนี้ ก้อนเลือดก้อนนี้ ที่ได้เจริญวัยจนเราแข็งแรงขึ้นมาได้ เราจะ ประกอบคุณงามความดีในบุญในกุศล พยายามที่จะพัฒนา จิตดวงนี้แหละ ให้เป็นจิตที่มีความละกิเลสอนอกไป จากจิตใจให้ได้ เป็นสมจุเจทปahan ไม่มากก็น้อย โดยที่เราจะปฏิบัติตาม คำสั่งสอน ของมารดา บิดา ครูอาจารย์ ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ท่านตรัสให้เรามีความเคารพcararw มีความกตัญญูตัวที่ต่อ บิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า ตลอดจนกว่าเราจะล้างความดีทุกลิ้ง ทุกอย่าง ให้เกิดให้มีแก่เรา จนจิตใจของเรานั้น พนกับความสุข

ออกจากความทุกข์น้อยใหญ่ได้ แม่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ก็ยังทรงแสดงพระองค์ก็ยังได้ ทรงมีปฏิปทาที่สั่งสอน เวไนยลัตว์แล้ว พระองค์ก็ไปโปรดพุทธมารดา ถึงดาวดึงส์เทวโลก จนพุทธมารดาของพระองค์นั้นนำไปได้สำเร็จเป็นพระโสดาบันบุคคล โปรดพระเจ้าสุทโธทนาจนได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ ในครั้งแรกนั้น ก็ทรงคุณธรรมในขั้นพระอนาคตมีบุคคล เมื่อพระเจ้าสุทโธทนาป่วยนั้น พระพุทธเจ้าของเรามาเยี่ยม ทรงได้จับร่างกายของพระเจ้าสุทโธทนา เวทนาทั้งหลายก็หายไป ทรงได้เทศน์สอนพระเจ้าสุทโธทนา ก็ได้ สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในครั้งสุดท้ายก่อนที่จะสิ้นลมหายใจ

จะเห็นได้ว่า ความกตัญญูตัวเวทีนี้ องค์สมเด็จ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเรานั้น ทำจนว่าเต็มที่ ไม่มีใครเสมอ เหมือนแล้ว พระองค์ก็จึงมาสอน ทั้งสาวก ก็ สาวิกา ก็ สอนญาติโยม ทั้งหลาย ก็ ให้มีความกตัญญูตัวเวทีต่อบิดามารดา ผู้บังเกิดเกล้าของเรา เมื่อเราทำอย่างนี้ ความเป็นมงคลในชีวิต ก็จะเกิดขึ้น มารคพลนิพพาน นั้นก็ไม่ได้อยู่ไกล อญ្យไกล้านี้เอง เพราะความดีที่เราทำ กรรมดีที่เราสะสมนั้นย่อมจะส่งผล ให้ก้ายของเรางับ วาจาของเรางับ จิตใจของเรางับ โดยที่เรามุ่งมั่น ปฏิบัติอยู่ในกรรมฐานawanavana ในพุทธ ธรรม โน ลังโน เป็นต้น เมื่อเรากำหนดภาระงานส่งบดี แล้วก็เจริญวิปัสสนา คือค้นคว้าพิจารณาว่าเราเกิดขึ้นมาได้อย่างไร เจริญวัยมาได้อย่างไร และในที่สุดแล้วชีวิตนี้มันก็เปลี่ยนแปลงไป ในที่สุดก็ต้องแตกสลาย ราตรุทั้ง ๔ แตกสลาย ไม่รวมกลุ่มรวมกันกันก็เรียกว่าตาย แท้ที่จริงราตรุทั้ง ๔ นี้ต่างหากที่มันแตกสลาย ไม่ใช่ว่าเราตาย เรายังไม่ตาย

จิตนี้ยังไม่ตาย มีกิเลสจะพาราไปเกิดอีก แต่ถ้าเรา
หมดกิเลสแล้วนั้นแหล่ะ กิเลสไม่พาราไปเกิด จิตนั้นนั้นแหล่ะ
พ้นจากความตายพ้นจากความเกิด ก็คือนิพพาน ดังธรรมะที่อ่ามา
ได้แสดงมา ก็พอเห็นว่าพอสมควรแก่เวลา จึงให้เรานำไปคิดพิจารณา
ถึงความเป็นผู้มีความกตัญญูกตเวทีต่อบิດามารดาของเรามากน้อย
เพียงใด ก็ขอให้ทำมากขึ้น มากขึ้น เมื่อทำมากขึ้น จิตใจของเรา
มันจะได้สูงส่งขึ้นไปตามธรรมะที่เราได้มี ตามกรรมดีที่เราได้สร้าง
จนกว่าชีวิตของเราจะหมดลงไป จิตใจของเราจะสูงส่งจนสามารถ
รู้ธรรมเห็นธรรมได้ ก็ขอให้เจริญในธรรม ทุกกาล ทุกท่านเด็ด

“คนเราในโลก ๕ พันล้านคน
ภายใน ๑๐๐ ปี ก็ตายหมด ถ้าไม่มีการเกิดก็ตายหมด
๑ ปี ๕๐ ล้านคน ตาย
เกิดเท่าไหร่ตายหมด อาศัยการเกิดเพิ่มเลยมองไม่เห็น”

พระอาจารย์ อันนท์ อกิญจน์

วันคืนล่วงไป ล่วงไป บัดนี้เราทำอะไรกันอยู่

เมื่อเราจะมาพิจารณาในธรรมะ เรายังจะเห็นแจ้งชัดที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า ร่างกายนี้เป็นอนิจัง ทุกชั่ง อนัตตา เมื่อจิตของเรามีความสงบ เราจะพิจารณา ก็จะทราบชัดเจนว่า ร่างกายนี้เป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์นะ ทนอยู่ไม่ได้ อนัต塔าก็คือ ต้องแตกสลายไปเป็นธรรมชาติ สิ่งที่เรามองไม่เห็นชัดนั้นคือ ความเป็นอนิจัง ความไม่เที่ยง สิ่งใดที่บังความไม่เที่ยงเอาไว้ ความลึกลับหรือลับด้วยความลึกลับต่อ บังความไม่เที่ยงเอาไว้ ลมหายใจเข้า เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ลมหายใจออกก็ตับไป แต่เมื่อหายใจเข้าอีกนั่นก็คือการลึกลับต่อนะ เมื่อเห็นความไม่เที่ยงของร่างกายที่มันเปลี่ยนแปลงไปอยู่เสมอ ทุกเวลา ทุกวินาทีนั่นแหละ หรือเมื่อเรานั่ง อยู่นานๆ แล้วมันก็เป็นทุกช์ ร่างกายก็เป็นทุกช์ เรียกว่าทุกชั่ง เป็นทุกช์ เพราะมันทันไม่ได้แล้ว เรายังต้องเปลี่ยนอิฐiyabonนะ เปเลี่ยนอิฐiyabot การเปลี่ยนอิฐiyabonนี่ล่ะ มันบังความทุกช์เอาไว้ เราไม่เห็น ถ้าเราจะพิจารณาความทุกชักก์ให้นั่งนานๆ จะเห็นว่าร่างกายนี้

มันเป็นทุกชี ยืนนานๆ ก็เป็นทุกชี นอนนานๆ ก็เป็นทุกชี นั่งนานๆ ก็เป็นทุกชีนั่ อาศัยการเปลี่ยนแปลงไปนั้นนั่ จึงแก่ไขทุกชี ไปได้ชั่วคราว เป็นการที่จะผ่อนทุกช่องไป ถ้าเราไม่พิจารณา ก็นิกว่าร่างกายนี้ เป็นความสุขแต่ความจริงแล้ว มันเป็นทุกชั่งนะ เป็นทุกชั่ง หรือเมื่อร่างกายมันรวมกันเป็นกลุ่มเป็นก้อนอยู่คือชาตุใน การทำงานของร่างกาย ร่างกายก็เกิดความสมดุล แต่ร่างกายนี้ เนี่ยมันไม่สมดุลแล้ว เราได้น้ำมากเกินไป ร่างกายขับน้ำไม่ออก ก็จะบวมขึ้นมาได้ ตามมือตามเท้า ตามลำตัวตามหน้าเนี่ย ก็จะบวมขึ้น มาได้ เพราะอะไร เพราะว่าชาตุร่างกายมันไม่สามารถจะทำงานได้ ไม่สามารถจะดูดซึมน้ำกลับเข้าไปอยู่ในระบบร่างกายได้เหมือนเดิม มันก็เสื่อมไป เมื่อเป็นมากๆเข้า ไตก็เสื่อมไป แล้วเมื่อไตเสื่อมไป มันก็บวมไปทั้งร่างกายแล้วก็ต้องมีการล้างไตอย่างนี้ เป็นต้น ถ้าล้างไปที่สุดแล้ว ล้างไม่ให้แล้ว ร่างกายก็ถึงการแตกสลายแตกดับ หรือว่าร่างกายนี้เมื่อรับประทานอาหารลงไป ถ้ากระเพาะเราปกติ ก็มีการดูดซึมได้ดี ถ้ากระเพาะเรามันเสียไปแล้ว บางส่วนการ ดูดซึมอาหารก็ได้น้อยลงไป รวมถึงระบบลำไส้ก็เหมือนกัน ถ้าลำไส้ของเรามันปกติดี การดูดซึมขับถ่ายก็ปกติ ถ้ามันเสื่อมไปแล้ว การดูดซึมก็ดี การขับถ่ายก็ผิดปกติมันไม่เที่ยงนั่นเองมันเริ่มเป็นทุกชี เกิดขึ้นมาแล้วมันทนอยู่ อย่างเดิมไม่ได้แล้ว มันเปลี่ยนแปลงไปในที่สุด มันก็แตกสลายไปนะ แตกสลายไป อวัยวะน้อยใหญ่ก็ทำงาน ก็มีระบบที่สัมพันธ์กันตลอดเวลา แต่เมื่อหัวใจนี้มันมีปัญหานะ การเต้นของหัวใจมีปัญหาเล็กน้อยดูดอุดตันขึ้นมาแล้ว ระบบมันก็เปลี่ยน ออกไปละ ทำให้ปอดก็ไม่ดีนั่ ตับก็ไม่ดี ไตก็ไม่ดี มันจะมีความสัมพันธ์

กันไปเรื่อยๆ คือ ระบบธาตุทั้ง ๔ ไม่สมดุลกันขึ้นมาแล้วก็เกิดโรค ก็ต้องอาศัยยารักษาแก้ไข ยาสมุนไพรต่างๆก็ดี ยาสมุนไพรที่สักดิ้ มาแล้วเป็นเหมือนก็ดีนั้น ก็รักษาเยียวยากันไป ตามสภาพที่จะทำได้ แต่ในที่สุดแล้วมันก็ต้องแตกสลายไปนะ คนที่เกิดขึ้นมาหนึ่น จะเป็นไข้ก็ตาย คนที่ไปเยี่ยมก็ตาย หมอที่รักษา ก็ต้องตาย พยาบาลที่ดูแลก็ตาย สรุปแล้วคนที่เกิดขึ้นมาไม่ตายไม่มีนะ ไม่ตายไม่มี

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ให้พวกเราตั้งอยู่ในความไม่ประมาทเดือนะ ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท เพาะสังขารเนี่ย มีความเสื่อมลิน្ទไป เป็นธรรมดานะ พระพุทธเจ้าตรัสเป็นปัจฉิม โอวาทครั้งสุดท้ายที่เดียว “หันทะ ทานิ ภิกขะเว อามันตะยาณิ โว” ดูก่อนภิกษุทั้งหลายนะ บัดนี้ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาท เนี่ยให้ถึงพร้อมเดือนะ และก็เป็นวาราครั้งสุดท้ายของพระตถาคตเจ้า เพาะสังขารเนี่ย มีความไม่เที่ยง มีความแปรเปลี่ยนไปนะ เป็นธรรมดาว่ายังนี้ แม้ว่ากายสังขารของสมเด็จพระศรัสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนี่ย พระองค์ก็นับเป็นบุคคล คือมนุษย์ที่เลิศ ที่สุดแล้ว สามารถที่จะมีปัญญาตรัสรู้ชوب ได้โดยพระองค์เอง จิตหมดจากกิเลสเครื่อง เศร้าหมองทั้งหลายนะ แต่พระองค์ ก็มีพระชนมายุ ๔๐ ปี แต่ ๔๐ ปี ของพระองค์นั้นยังประโภชน์ให้กลุ่มล่วง ในมนุษย์โลก เทวโลก พระมโนโลก ทั้งหลายในไตรโลกาตุนี้ให้เกิดประโภชน์อย่างมากมาย

ที่เดียว ถ้าพระพุทธเจ้าไม่มาตรัสรู้แล้วนะ เรา ก็ไม่รู้ทางแห่ง การปฏิบัติ เหมือนคนatabอดเดินไป ในทิศต่างๆ ก็ไม่รู้ว่าจะไปทิศไหน ต้องได้รับความลำบากในที่สุด ก็จะต้องตายแน่นอน พระองค์เนี่ยเป็น

ดวงตาของโลก ส่องสว่างปัญญาสั่งสอนเวไนยสัตว์ทั้งหลาย
จนพากเกรกีสามารถครับธรรมะได้ จากครูบาอาจารย์ จากพระสงฆ์
พระอัครสาวก ที่สืบท่อ กันมาจนถึงปัจจุบัน นี้คือพระมหากรุณาธิคุณ
ของพระองค์ที่มีความเมตตา ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย พระปัญญาคุณ
ของพระองค์นั่น ที่สามารถอาชานะกิเลสได้ เป็นสมุจฉะปหาน
แต่ว่ากายสังขารของพระองค์นี้ก็เป็นไปตามหลักของธรรมชาติ
เรียกว่าเป็น อนิจัง ทุกชั้ง และก็เป็นอนัตตา แต่พระองค์นั้นเป็นการ
เสด็จดับขันธ์ปรินิพพาน คือดับขันธ์ ๕ นี่ลงได้แล้ว และจิตนี้ก็
ปรินิพพานโดยรอบแล้ว ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิดอีก แต่คนเรา
เกิดขึ้นมาก็มีขันธ์ ๕ มีรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ จิตก็อาศัย
อยู่ในขันธ์ ๕ นี่ล่ะ เมื่อขันธ์ ๕ นี่มาประชุมรวมกัน ตั้งแต่อุ้ยในท้อง
ในครรภ์จนเกิดขึ้นมา แต่ในที่สุดขันธ์ ๕ นี้เมื่อมันเจริญเติบโตแล้ว
มันก็เสื่อมไปฯ ในที่สุดก็แตกสลายลงไป ตัวจิตเองนี้ยังไม่แตกสลาย
เวียนว่ายตายเกิดไปตามกรรม เมื่อมีกรรมดีก็ไปเกิดในพาที่ดี กรรมไม่ดี
ก็ไปเกิดในพาที่ไม่ดี เวียนว่ายตายเกิดไปในวัฏสงสารอีก ไม่รู้ว่า
จะลื้นสุดตรงไหน การเกิดทุกภพทุกชาติ ก็เป็นทุกข์อยู่รู้ไว้ไป เราเกิด
ขึ้นมาแล้วก็นับกพนับชาติไม่ถ้วน ที่จะเกิดไปข้างหน้าอีก ก็ยังมีอิচชา
ตัณหาอุปทานอีก ก็ยังยานานมากไม่รู้ว่าจะจบลงลื้นลงในพา
สุดท้ายเมื่อไร ถ้าเราไม่ปฏิบัติในพา ในศีล ในภានานี้
เราต้องเวียนว่ายตายเกิดนับกพนับชาติไม่ถ้วน

พระพุทธเจ้าพระองค์จึงสอนให้เราเห็นทุกข์ของการเวียนว่ายตายเกิด^๑
และก็พยายาม สร้างคุณงานความดี ละบาปทำเพัญบุญ^๒
ทำจิตใจให้ผ่องใส่นั่นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสสอนพากเรา

การสร้างความดี การให้ทาน ก็เป็นมงคลของชีวิต การรักษาศีล ก็เป็นมงคลของชีวิต หรือเราคิด พิจารณาว่าการที่เราเกิดขึ้นมา呢 จนเติบใหญ่เกิดมาได้อย่างไร เกิดมาได้ เพราะอาศัยคุณของบิดา คุณของมารดาที่ท่านให้กำเนิดเกิดขึ้นมา ที่ท่านให้การเลี้ยงดู ให้การศึกษาแก่เรา ตั้งแต่เรอญในท้อง ตั้งแต่เราตัวเล็กๆ ขึ้นมาเนี่ยล่ะ จนเราเจริญขึ้นมา ท่านก็ได้เลี้ยงสละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้เรามีชีวิตอยู่ได้ ให้เรามีความสมบูรณ์ บุคคลที่มีคุณกับเราเหมือนกับพระอรหันต์ ก็คือบิดามารดาของเรา

พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุญคุณของท่านเหมือนกับพระอรหันต์ที่เดียว ท่านเป็นพระอรหันต์ที่อยู่ในบ้าน เป็นพระที่อยู่ในเรือน เราจะ หลงลืมพระที่อยู่ในเรือนนี้ไม่ได้ เรามาทำบุญทำทานกับพระ ที่อยู่ในวัดเราก็ได้บุญ แต่เราจะต้องทำบุญกับพระที่อยู่ในบ้าน ในเรือนของเรา ก็คือบิดามารดาคนนั้นเอง ที่ท่านเป็นบุพการีชน ผู้ซึ่งทำคุณกับเราแล้วไม่ได้หวังผลตอบแทนเลยแม้แต่น้อย เราเป็น บุตรนั้นก็ควรมีกตัญญูกตเวทิตา รู้จักบุญคุณของท่าน ที่ท่านทำแล้วก็ ทำตอบ ท่านเลี้ยงเรามาจนเติบใหญ่ได้ พ่อแม่เลี้ยงลูกมาหลายฯ คน จนเติบใหญ่ได้ เราเป็นลูก ลูกหลายฯ คนต้องช่วยกันเลี้ยงพ่อแม่ได้ เลี้ยงท่านเมื่อยามที่ท่านเลี้ยงชีวิตตัวเองไม่ได้ เรายังเลี้ยงด้วยปัจจัย ๕ จะเป็นอาหารก็ตี เป็นเครื่องนุ่มก็ตี ที่อยู่อาศัย ยกักษารโครก็ตี ยามท่านเจ็บ ยามท่านป่วยก็ต้องดูแล ให้การรักษาพยาบาลให้ดีที่สุด เท่าที่เราจะทำได้ ที่เรามีกำลังอยู่ เมื่อเราทำได้ดีอย่างนี้ เราได้

ระลึกถึงคุณของท่านแล้วได้ตอบแทน ก็เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก บุคคลที่หาได้ยากในโลก พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า หนึ่งบุพการีชน

สองกตัญญูกตเวที ธรรม ๒ ข้อนี้หากได้ยกลในโลก บุคคลใดมีธรรม ๒ ข้อนี้ก็เรียกว่าบุคคลนั้นเป็นคนที่หาได้ยากในโลกนี้ คนในโลกเนี่ย เมื่อช่วยเหลือผู้อื่นแล้ว ก็หวังผลตอบแทนทั้งนั้น แต่บุพารีชนของเรา บิดามารดาไม่ได้หัวงผลตอบแทนจากเราเม้มแต่น้อย บุตรเมื่อรู้คุณ ท่านแล้ว ก็ตอบแทนคุณของท่านก็หายาก เพราจะนั้น เมื่อเรานี้ เกิดขึ้นมาเราเกิดให้ใหญ่ จนเรามีการศึกษามาแล้ว เรียนจบมาแล้ว มีการศึกษา มีหน้าที่การงาน เราควรระลึกถึงคุณของบิดามารดา ของเราทุกวัน ว่าท่านเลี้ยงเรามาแล้ว เราต้องเลี้ยงท่านตอบ ท่านได้สร้างความดีกับเราไว้ ให้การศึกษา ให้ปัญญา เราเกิดต้อง พยายามให้การศึกษาในด้านปัญญา สติปัญญา ในด้านธรรมะแก่ท่าน ถึงเราจะเลี้ยงท่านได้ดีอย่างไร ท่านได้ฝึกธรรมะแล้ว พระพุทธเจ้า ได้ประยิบเที่ยบเอาไว้ว่า แม้เราจะอุปถัมภ์บิดามารดาดีอย่างไรก็ตาม จนว่าถึงเอาท่านขึ้นบ่า ดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้ท่านไม่ขาดตกบกพร่อง เลวย่างนี้ แต่ว่าพ่อแม่ของเรามีมีศีล แนะนำให้ท่านมีศีล พ่อแม่ของเรามีมีท่าน ไม่ได้ใส่บาตร เราแนะนำให้ท่านรู้จักการใส่บาตร พ่อแม่ไม่ต้องการ พังธรรมะก็แนะนำ ให้ท่านฟังธรรมะ พ่อแม่เรา ยังไม่มีศีล เรายังแนะนำให้มีศีล ออย่างนี้เป็นต้น ทำให้ท่านมีสมາธิ แนะนำให้ท่านมีปัญญา คือมีจิตใจที่มีธรรมะ

องค์สมเด็จพระศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าอันนี้ เป็นของที่เลิศที่สุด เมื่อแนะนำให้ท่านได้สร้างความดี ให้ท่าน มีศีล มีการสร้างความดีมีปัญญา มีการหวานทำใจให้สงบเป็นสมາธิ ออย่างนี้เป็นต้น เรียกว่าสอนให้ท่านบริกรรมความพุทธิ ทำให้คิดของท่านมีความสงบ ระลึก อญ্�ญาณอว่าพุทธิ หายใจอยู่พุทธิ เมื่อร่างกายนี้จะแตกลายไปแล้วก็ตาม

ก็ให้ระลึกถึงคำว่าพุทธ ให้ไปอยู่กับพุทธ หรืออยู่กับพระพุทธเจ้า อัญญัติพระพุทธเจ้าด้วยการบริกรรมภารণาพุทธ แล้วใจก็ผ่องใส่ใจก็เป็นบุญ สุขดีที่เป็นอันหวังได้ แต่เมื่อระลึกถึง พุทธแล้วใจนั้น มีพุทธอยู่แล้วในใจ พิจารณาเห็นว่ากายนี้ เป็นก้อนอนิจจ ทุกชั้น อันตัว เห็นชัดแจ้ง เห็นธรรมะ ก็จะเห็น พระพุทธเจ้าอยู่ในใจกว่าลักษณะใดหมดเป็นสมจุเจทปahan นั่นล่ะ ใจถึงจะเป็นพุทธ พุทธได้เต็มดวงใจ ในเบื้องต้นเราเกิดต้องสอน บิดามารดา หรือว่าแนะนำด้วยอุบายนหรือวิธีต่างๆ ที่ ให้กันนั้นเป็น ผู้ที่มีกาน มีศีล มีการพากาน ฉะนั้นการอุปสมบทก็ได้เข้ามาแล้วก็ เป็นการตอบแทน คุณของบิดามารดาอย่างหนึ่ง ก็คือการนำเอาตัวเรา เนี่ยล่ะ มาประพฤติปฏิบัติ ให้ดีให้มีกาน มีศีล มีพากาน สมควรแก่ ที่่กันเลี้ยงเรามา แล้วเลี้ยงท่านตอบ ประพฤติปฏิบัติให้ดีมีศีลธรรม ท่านก็จะรู้สึกว่ามีปฏิใจ มีความสุขใจ มีความอิ่มใจ ใจของท่าน ก็จะไปสวรรค์ ในขณะที่เป็นมนุษย์อยู่เนี่ยล่ะ กายเป็นมนุษย์ แต่ว่าใจนี้เป็นเทวดา เขาเรียกว่ามนุสละเทโว กายเป็นมนุษย์ แต่ว่าใจเป็นเทวดา ก็มีความอิ่มใจสุขใจในความดีในบุญในกุศล ที่ลูกหลานได้เข้ามาบรรพชา หรือว่าอุปสมบทในพระพุทธศาสนา ก็เป็นการแสดงออกซึ่งความกตัญญูกตเวทิตาต่อบิดามารดา นั่นเกิดเกล้าของเรารอย่างหนึ่งเหมือนกัน

พระพุทธเจ้าจะ พระองค์ทรงตรัสรสเรื่องมงคลสูตร ตรัสรสเรื่อง มงคลสูตร ที่วัดเชตวันมหาวิหารที่กรุงสาวัตถีโน้น ประเทศอินเดีย ในปัจจุบัน พระองค์ก็ได้ตรัสรสเรื่องของมงคลสูตรว่า บุคคลที่มีกตัญญู กตเวทิตาต่อบิดามารดาผู้มีคุณแล้ว รู้จักคุณท่านและก็ตอบแทนท่าน รู้จักอุปถัมภ์จาก มาตามปีติอุปถัมภ์ฐานั่ง ปุตตะหารสสะลังคง ให้ การลงเคราะห์บุตรก็ดี ก็เป็นมงคล การอุปถัมภ์จากบิดามารดาด้วย

ปัจจัย ๔ ทั้งหลายก็เป็นมงคลของชีวิต การอุปถัมภ์บิดามารดา ด้วยการแนะนำในธรรมะ ก็ยิ่งเป็นของที่เลิศที่สุดในชีวิตของเราที่เราจะตอบแทนบิดามารดาของเราได้ บุตรเมื่อทำหน้าที่นี้บุคคลนั้นล่ำก็จะมีมงคลของชีวิตในจิตใจ เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก

เพราะฉะนั้น เมื่อเราเกิดขึ้นมาเนี่ย เราจะแสวงหาวัตถุลิ่งของห้าได้ยากในโลกทั้งนั้นเลยมีรากามากมาย เช่นแสวงหาเงินทองในโลกเพื่อจะได้ไปเปลี่ยน ได้อะไรหลายลิ่งหลายอย่างในโลกเนี่ย มีรากามาก หรือแสวงหาของคำ แสวงหาเพชร รัตนะในโลกนี้ ที่มีรากา ว่าของรากามากๆ เรา ก็จะได้มีความสุข ในการที่มีวัตถุในโลกมากๆ แต่ว่าเราจะคิดใหม่ว่า ในด้านธรรมะ พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า รัตนะได้ในโลกนี้จะเสมอเดียวกับพระรัตนะไม่มีเลย ไม่มีเลยจะเสมอ ด้วยพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ไม่มีเลย “นัตถि เม สาระนั้ง อัญญัง พุทธो เม สาระผัง วาัง เอเตนະ สัจจวัชเชนະ โสดติเม โหนตุ สพพทา” พระรัตนได้ในโลกนี้เนี่ยจะเสมอเดียวกับพระรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ไม่มี พุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะนั้นเป็นรัตนะ ที่เลิศที่สุดแล้ว

เพราะฉะนั้น รัตนะที่จะเลิศที่สุดนี้ เราต้องแสวงหา เราจะแสวงหารธรรมรัตนะ ให้ใจของเรามีธรรมะ ให้ใจของเรามีกตัญญูกตเวทิตา ใจของเราก็คือ มีธรรมะแล้ว ก็เป็นบุคคลที่หาได้ยากในโลก เราจะหาของอะไรในโลกเนี่ย ที่เลิศเลอเท่าธรรมะเนี่ยไม่มีเลย เพราะว่าลิ่งของภายนอกนั้น ถ้าเราหมายได้ ถ้าใจยังโลกอยู่ มีแต่ความโลกแล้วใจก็มีดีบ้าง

ไปเรื่อยหนำซ้ำนั้นไม่เกิดประโยชน์เป็นโทษไปอีก แต่ผู้ที่มีปัญญา

๑ ๗ ๙ ๖ ๗ ๘ ๙ ๘ ๙ ๘
นำทรัพย์นั้นให้เกิดประโยชน์แก่โลกนี้โดยการบริจาค

ให้ทาน ทำบุญ เช่นท่านอนาคตบิณฑิกเศรษฐี นางวิสาขามหาอุบาสิกา เป็นมหาอุบาสก และมหาอุบาสิกา ผู้หนึ่งของพระพุทธศาสนา ที่แม้จะมีทรัพย์มากมาย แต่ว่าทรัพย์ที่มีครั้ท่านนั้นมั่นคงใน พระพุทธศาสนา มั่นคงในการสร้างคุณงามความดี ในการให้ทาน ในการสามารถคือที่เดียว ในการฟังธรรมท่านส่งเคราะห์บุตร ของท่านได้ดีที่เดียว ท่านอนาคตบิณฑิกเศรษฐีส่งเคราะห์บุตร ให้บุตรของท่าน ได้ฟังธรรมด้วยการจ้างนะ จ้างให้ไปฟังธรรม พระพุทธเจ้า แต่ไม่กี่ครั้งหรอก บุตรของท่านมีbam ในที่สุดก็ได้ ดวงตาเห็นธรรมเป็นพระโสดาบัน ไม่รับค่าจ้างจากบิดาแล้ว เนี่ยการส่งเคราะห์บุตรด้วยการให้มีธรรมะ ก็เป็นมงคลของชีวิต บุตรเมื่อวันนี้จักที่ว่าท่านได้ส่งเคราะห์แก่เรา แล้วตอบแทนในคุณของท่าน อย่างนี้ ก็เป็นมงคลของชีวิตเหมือนกัน พระพุทธเจ้าของเรานี่ เมื่อท่านยังบำเพ็ญการมีเป็นบรมโพธิสัตว์ พระสุวรรณสามกีเลี้ยงดู บิดามารดาของท่านด้วยดีที่เดียว แม้ว่าว่าบิดามารดาจะตาบอด ท่านก็เลี้ยงดูได้อย่างดี บิดามารดาของท่านมีศีลไม่ประสังค์ จะมีบุตร แต่ว่าบรมโพธิสัตว์เจ้ากีเลือกจะลงสู่ครรภ์ของมารดาของบรม โพธิสัตว์แล้ว เมื่อท่านถูกเนื้อต้องตัวเท่านั้นเองก็ตั้งท้องได้ ในที่สุดแล้วบรมโพธิสัตว์ก็เกิดขึ้นมา เกิดขึ้นมาได้มีพระนวีวรรณ งดงามดุจทองคำ ก็เรียกว่าพระสุวรรณ แปลว่าทองคำ พระสุวรรณสาม ราชากิ่วประพาสในปักษ์ใต้เห็น เอ็...อะไรทำไม่

สัตว์นี้ทำไม้มั่งดงามอย่างนี้ไม่เคยเห็น ก็ยิ่งด้วยธนูเนี่ยล่ะ ก็เรียกว่าถึงแก่ความตายไปเหมือนกัน แต่ไม่ใช่ตายไปที่เดียว เพราะพระองค์นั้นมีบุญญาอิการ มาเกิดแล้วเป็นบรมโพธิสัตว์ มีบารมีเต็มมาเกิดเป็นชาติที่จะบำเพ็ญ บารมี เป็นเมตตาบารมี แต่ขณะที่ขึ้นจากการตักน้ำ ลืมเจริญเมตตา ไปชั่วครู่เดียว อาวุธนั้น ธนูนั้นจึงทำร้ายได้ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงกรรไห้ ไม่ได้ทรงกรกษัตริย์เลย ก็คิดว่าจะมาทำร้ายเราทำไม เรายังฟ่อแม่ที่تابอดนี้ดูแลอยู่

พระจะนั้นให้นำเราไปหาฟ่อแม่ ที่atabอดของเราก่อน เราจากไปแล้วฟ่อแม่เรา Jessie จำลากมากที่เดียว และเมื่อพระราช นำเอาบิถามารดา นั้นน่องของพระสุวรรณสามา มาถึงแล้ว เอือ..พระสุวรรณสามานี่ท่านอธิษฐานจิต อธิษฐานจิตด้วยบารมีของท่าน ลูกธนูที่มียาพิษนี่ก็ออกไปยาพิษก็ขับออกໄไปได้ ท่านก็ไม่เสียชีวิต บิถามารดาของท่านที่atabอด ท่านอธิษฐานบารมีอีกตาก็สว่างใส่ขึ้นมา หายจากatabอดนั้นได้เนี่ย ด้วยบุญญาบารมีที่พระองค์จะได้เสียลละ ได้ทำงานได้ทำงานโดยปกติ ได้ทำงานโดยที่เป็นอุปบารมี ประมัตบารมี เสียลละดวงตา เสียลละชีวิตมากที่เดียว ท่านก็มีความเป็นผู้เลิศ ในกตัญญูกตเวที ต่อบิถามารดา ของท่านมากที่เดียว บรมโพธิสัตว์เจ้าทุกพุทธุกชาติ ท่านเป็นผู้ที่มีกตัญญูกตเวทิตา ต่อบิถามารดาของท่านมาโดยตลอด เมื่อพระองค์เนี่ย ได้มาตรัสรู้แล้ว เป็นองค์สมเด็จพระศาสดาพระรัตนมala พุทธเจ้าเสด็จไปโปรด พระเจ้าสุทโธทนะ ในที่สุดพระเจ้าสุทโธทนะก็ได้ พระอนาคตมี ก่อนที่ท่านจะสิ้นลงไปท่านได้อธิษฐานจิตไม่ให้ท่าน มีเวทนากาดขึ้นกับ พระเจ้าสุทโธทนะเลย เวทนาก็หายไป

พระเจ้าสุทโธทนะพิจารณาแล้วในธรรมะ ก็บรรลุเป็นพระอรหันต์
สุธรรมะ ก่อนที่จะสำนักระหว่างนี้ เรียกว่าพระองค์นี้เป็นผู้ที่มีกิจตัญญู ต่อบิความารดาของท่าน

มาตรากของท่านเสด็จขึ้นไปสวรรค์ไปแล้ว
อยู่ที่ชั้นดลิติ พระพุทธเจ้าก็เสด็จไปโปรดสอนอยู่ที่ดาวดึงส์เทวโลก
เทคโนโลยีป्रดอภิธรรมเจ็ดคัมภีร์ถึงหนึ่งไตรมาสสามเดือนทรงไป
จำพรรษาที่ดาวดึงส์เทวโลก จนพุทธมารดาถูกได้สำเร็จเป็น
พระโสดาบันบุคคลที่เดียว พระองค์ถูกทำหน้าที่ของท่านได้สมบูรณ์
บริบูรณ์ ในการที่โปรดพระประยูรญาติ โปรดพระบิความารดา
พุทธบิดาพุทธมารดา เป็นตัวอย่างอันดีแก่พวกราเป็นชาวพุทธ
เมื่อเราเกิดขึ้นมาแล้ว พระองค์สอนให้เรามีกิจตัญญูกตเวทิตา
ต่อบิความารดาของเรารา ก็ต้องมาคิดว่าในชีวิต
ของเราราที่ได้เกิดขึ้นมา เราทำความดีอะไรบ้าง
ที่ตอบแทนคุณของบิความารดาพอหรือยัง

พูดถึงว่าในทางพุทธศาสนาเราจะตอบแทนคุณของบิความารดา
ได้หมดนั้น เราต้องปฏิบัติกิจของเราให้บรรลุซึ่งคุณธรรม คือพระ
โสดาบัน กิจของเราราบรรลุซึ่งพระโสดาบันนั้นนะ เราได้ตอบแทน
คุณของบิความารดาได้หมดแล้ว ตอบแทนที่ท่านได้เลี้ยงดูเรามา
ได้หมดทุกลิงทุกอย่าง เพราะอะไร เพราะเราเห็นธรรมความเป็นจริง
แล้วว่า ร่างกายนี้เป็นธาตุ ๔ เป็นอนิจจัง ทุกขั้น อนัตตา แท้ที่จริงแล้ว
มันไม่มีตัวเราที่แท้จริง เมื่อเรายังมีตัวเราอยู่ความรู้สึกว่ามีเรารอยู่นั้น
คุณของบิความารดาที่เรายังตอบแทนไม่หมด แต่ผู้ที่บรรลุโสดาบัน
ขึ้นไปแล้ว รู้แล้วว่าไม่มีตัวไม่มีตน

แต่ว่าเราเนื้ออาศัยร่างกายนี้ของบิดามาเกิด

เรางึงได้มາพิจารณาในร่างกายนี้ให้เห็นชัดว่า เป็นอนิจัง ทุกขัง
อนัตตา ไม่มีตัว ไม่มีตน ไม่มีสัตว์บุคคลเราเข้า
กืออาศัยคุณของพระพุทธเจ้า คุณของพระธรรมเจ้า คุณของพระสังฆเจ้า
ที่ทำให้ได้สั่งสอนให้เราประพฤติปฏิบัติ ในทาน ในศีล ในสมาริ ปัญญา
ภานาเนี่ย จนรู้เห็นชัดแล้วปล่อยวางความรู้สึกที่เป็นตัวเราของเราได้
เห็นชัดแจ้งอย่างนี้ มีพระพุทธเจ้า มีพุทธะอยู่ในใจ ยิ่งเห็นพระพุทธเจ้า
มีพุทธะอยู่ในใจ เห็นคุณของบิดามารดาหนึ่น มากมายที่เดียว
หาประมาณไม่ได้ เรียกว่าคุณของท่านหาประมาณไม่ได้
ที่ให้โอกาสให้เรามาเกิด ถือกำเนิดเกิดมา ได้ร่างกายเป็นมนุษย์แล้ว
เรา จิตของเรานี่มาเกิดเป็นมนุษย์ เรายังได้พิจารณาธรรม
จนรู้ธรรมเห็นธรรมเข่นนี้ กืออาศัยคุณของท่านเราถึงได้มีโอกาส
ได้มานะเห็นธรรมะ

พระสารีบุตรเถระเจ้า กือระลึกคุณถึงบิดามารดาอย่างนี้
ในครั้งสุดท้ายก่อนท่านจะนิพพาน ท่านก็ได้ล้างองค์ สมเด็จพระศาสดา
พระลัมมาสัมพุทธเจ้ากลับไปนิพพานที่บ้านเกิดในห้องที่ท่าน
ได้กำเนิดเกิดขึ้นมา โยมแม่ของท่านก็ดีใจ นึกว่าลูกของท่าน
จะมาลีกชะแล้ว จะได้มาอยู่กับเรานี่ เพราะมีลูกกี่คนฯ
กืออกไปบวชหมดเลย ไม่ชอบในพระพุทธศาสนา

แต่เมื่อพระสารีบุตรกลับขึ้นมาแล้ว ในที่สุดโยมแม่ของท่าน
ก็มีจิตใจเลื่อมใสในศาสนา เพราะลิ้งที่ท่านเคารพนับถืออยู่นั้นนະกីคือ
ท่านท้าวจตุมหาราชิกา องค์พระอัมรินทร์ องค์พระพรหม ท้าวมหาพรหม
ท่านก็นับถือเทวดา เรียกว่าเป็นเทว atanu สติ เจริญระลึกถึงคุณ

ของเทวตาเป็นประจำนั้นล่ะ เป็นกรรมฐานอยู่แล้ว จนจิตของท่าน
สงบอยู่แล้วล่ะ กิเลสที่จะเห็นธรรมะแล้ว เมื่อท่านเห็นว่าเทวตาทั้งหลาย
มีท่านท้าวจตุมหาราชิกาก็ดี เทวดาน้อยใหญ่ที่มีศักดิ์มากศักดิน้อย
ก็มกราบลา องค์พระสารีบุตรพระอัครสาวกเบื้องขวาด้านสติปัญญา
ธรรมเสนาบดีของพระพุทธเจ้าของเรฯ ตลอดจนองค์อัมรินทร์นั้น
ก็มกราบลาองค์พระสารีบุตร ในที่สุดท้าวมหาพรหม พระพรหม
ท้าวมหาพรหมก็ลงมา แสงสว่างรุ่งเรือง สว่างไสวไปมากที่เดียว
เป็นอัจฉริย์ เป็นทิพย์ขึ้นมาในบ้านของท่าน โյมแม่ของท่านก็เห็น
แสงสว่างรุ่งเรืองก็สอบถามพระสารีบุตรว่าแสงสว่างรุ่งเรืองนี้
เกิดขึ้นจากอะไรเป็นไคร องค์พระสารีบุตรธรรมเสนาบดีก็ตอบว่า เทวด
น้อยใหญ่ได้มกราบลากราท่าน โโยมแม่ของท่านก็ปลื้มปิติขึ้นเรื่อยๆ
โอ ลูกของเรานี้มีบุญมากกว่าเทวดาน้อยใหญ่อีกหรือ ก็ลักษณะที่
ยึดถือเทวตา มาศรัทธาในพระสารีบุตร เรื่อยมาจนถึงท้าวจตุมหาราชิกา
ໂອท่านท้าวจตุมหาราชิกา โโยมแม่ของท่านก็ศรัทธามากขึ้น องค์
อัมรินทร์เป็นใหญ่นะ ได้มาเยี่ยมลูกเราอีก

โโยมแม่ของท่านก็ปลื้มใจ ปิติ สุขเกิดขึ้นมาแล้ว เกิดขึ้นมากขึ้นๆ
องค์พระพรหมก็มกราบ แสงสว่างก็มากขึ้นอีก องค์ท้าวมหาพรหม
ที่ท่านแม่พระสารีบุตรเนี่ย นับถือมากที่สุดแล้ว ยังมกราบพระสารีบุตร
มาเคารพพระสารีบุตรเท่านั้น โโยมแม่ของท่านก็ปลื้มใจ
จิตมีความสงบแนบแน่น เป็นสมากิลแล้ว คราวนี้เป็นหนึ่งไม่ห่วงให้ละ
ศรัทธาในพระพุทธเจ้าขึ้นมาแล้ว ศรัทธาในพระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า
ขึ้นมาเต็มทั่วใจของท่านที่เดียว พระสารีบุตรสอนธรรมะ
ให้โโยมแม่ได้พิจารณาถึงความไม่เที่ยง เป็นทุกชัย เป็นอนัตตา

ของสังฆารชื่นมา โヨมแม่ของท่านก็ได้พระโสดาบันบุคคล
องค์พระสารีบุตรและเจ้าธรรมเสนาบดี ก็ตอบแทนคุณ
ของแม่ท่านได้หมดที่เดียว เพราะท่านก็สอนสานุคิชชยของท่านได้
บรรลุเป็นพระโสดา สกิทาคा พระอรหันต์จำนวนมากเลย
แต่โヨมแม่ของท่านยังไม่ถึงเวลาที่จะรับ ท่านก็ได้มามโปรดในยามสุดท้าย
และท่านก็ได้นิพพาน ท่านก็ได้นิพพานที่บ้านของโヨมแม่ของท่าน
ในห้องที่ท่านได้เคยเกิดขึ้นมาหนึ่งอง อันนี้เป็นตัวอย่างอันดี
ของพระอัครสาวกเบื้องขวาธรรมเสนาบดี ผู้ซึ่งมีกตัญญูตัวที่
ต่อมารดาของท่าน พากเราทั้งหลายเป็นชาพุทธ เกิดขึ้นมาแล้ว

พบกับพุทธศาสนา ที่องค์สมเด็จพระศาสดาแต่ละองค์นั้น
จะมาตรัสรู้จะมาตรัสรู้ไม่ใช่ของง่าย แต่ละพระองค์จะมาตรัสรู้
เป็นพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของง่ายเลยที่เดียวเมื่อเรามีโอกาสพบกับ
ลิ่งที่ล้ำค่า เทห์อสิ่งที่ล้ำค่าไดๆ ในโลกนี้ คือ พระพุทธอรรถนัม ธรรมรัตนะ
สังฆรัตนะ เมื่อถึงเวลานี้แล้วเราโดยถึงจะปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไป
ทำไม่ไม่รับสร้างคุณงามความดี ชีวิตนี้มันเปลี่ยนแปลงไปเรื่อยไป
เช่นว่าคนเรานั้นถ้าอายุ ๔๐ ปี ตอนนี้เรายังเท่าไรชีวิตของ
เราก็สิ้นไปสิ้นไป ถ้าอายุเรารัก ๗๕ เราก็คงจะทำอะไร ไม่ค่อยได้แล้ว
สังฆารมันเลื่อนไปฯ อยู่เสมอ

สมเด็จพระศาสดาจึงตรัสว่า สังฆานี้乃是เป็นของไม่เที่ยงนะ
มีความเลื่อนไปเป็นธรรมดานะ ก็เรียกว่าสังฆารทั้งหลายมันไม่เที่ยงแท้
แน่นอนอะไร เมื่อพากเราเกิดขึ้นมาก็ควรที่จะต้องเร่งรีบในการปฏิบัติ
ที่เดียววันศุกร์ล่วงไปล่วงไป บัดนี้เราทำอะไรกันอยู่ พากเรามีทางใหม่
พากเรามีศีลใหม่ มีการภาวนาใหม่ ฝึกใจของเราให้มีจิต

ที่ส่งบหรือยัง ฝึกใจของเราให้ยอมรับคุณงามความดีหรือยัง
ว่าชีวิตนี้เป็นของไม่ แน่นอน ความตายเป็นของแน่นอน เราต้องตายแน่
ที่สุดของชีวิตนี้ก็คือความตาย ชีวิตไม่แน่นอนความตายเป็นของแน่นอน
ในคืนสุดท้าย ท่องค์สมเด็จพระศาสนาจะเสด็จดับขันอปภินิพพาน พระสงฆ์
สาวกที่ยังเป็นปุถุชนอยู่ก็มีความร้าวให้มีความร้าวให้เคร้าโศกเลียใจมาก
พระสงฆ์สาวกที่เป็นอริยชนแล้ว ก็มีธรรมะสังเวชเกิดขึ้นในใจว่า
โอลดงประทีปของโลกกำลังจะดับไปแล้วจากโลกนี้ ผู้ให้แสงสว่าง
ในไตรโลกธาตุกำลังจะดับแล้ว เกิดธรรมะสังเวชขึ้นมา ว่าเป็น อนิจจา
อะทะ สังหาร สังหารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ อุปปาหะยะหัมมิโน
มีความเกิดขึ้นแล้ว มีความดับไปเป็นธรรมดาในสังหารเนี่ย
จะเป็นสังหารภายนอก สังหารภัยในนี้ มันไม่เที่ยงนะ มีความเกิดขึ้น
แล้วก็มีความดับไปเป็นธรรมดา อุปปัชชิตา นิรุชณันติ ครั้นเกิดขึ้น
มาแล้วเนี่ย ก็ย่อมจะเลื่อมไปเลื่อมไป ดับไปฯ เรื่อยๆ ไป เตสัง วุปะ
สะโน สุโข ความเข้าไปสงบระงับสังหารทั้งหลาย เป็นสุขอຍ่างยิ่ง
ถ้าเรา��งสังหารได้ คือไม่มาเวียนว่ายตายเกิดได้ เป็นสุขอຍ่างยิ่ง
ถ้าเราเรียงมีการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ยังมีสังหารอยู่ จิตของเรายัง
มาอยู่ในกองสังหารอยู่แล้ว มันก็สังหารนี้เป็นของไม่เที่ยง ก็จะจำ
เกต้นพระพุทธเจ้าได้ว่า พระองค์ไปเทศน์ที่ไหนมาบ้าง พระสูตรต่างๆ
ที่เราได้เรียนครั้นมาจนปัจจุบันนี้ ก็อาศัยพระawanท์กระนี้เอง
เป็นผู้ได้จดจำในพระสูตรที่พระพุทธเจ้าเทศน์มาได้

เพราะฉะนั้น เมื่อทำสังคายนาครั้งแรก ก็ต้องรอพระawanท์เนี่ย
ล่ะสำเร็จเป็นอรหันต์ปฏิสัมพิทาญาณะก่อน จึงจะทำสังคายนาได้
หลังจากพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันอปภินิพพานแล้วสามเดือน

พระสังฆ์จะทำสังคายนา พระพุทธเจ้าก็ตรัสเอาไว้แล้วว่า ต่อจากนี้ไปอีกสามเดือน พระอานันท์ จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ตอนนั้นพระอานันท์จะรู้ได้สำเร็จ เป็นแค่พระโสดาบัน พระอานันท์จึงร้องให้ เกาะประตูรร้องให้เสียใจรำไรรับมากที่เดียว แต่พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “อานันท์เอ้อย่าได้เสียใจเล่นนะ เออีกสามเดือน เออะจะได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์” ก็เป็นดังพุทธทำนายเป็นหนึ่งไม่มีสอง เมื่อองค์สมเด็จพระศากาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรานั้น ดับขันธ์ปรินิพพานแล้ว สามเดือนหลังจากนั้นพระอานันท์ ของเราก็ได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ ปฏิสัมวิ淘汰ญาณ อันมีความรักกาลัยในพระพุทธเจ้า ที่แรกท่านทำใจไม่ได้ ต่อมา เมื่อท่านสำเร็จแล้ว ท่านก็ทำใจได้ เพราะสังขารทั้งหลาย มีความเกิดขึ้นแล้วก็ตับไปเป็นธรรมดาว่าย่างนี้ พระพุทธเจ้าของเรานี้แหละ เมื่อพระองค์ได้แสดงธรรมะให้พวกเราเข้าใจแล้ว เราต้องศึกษา แล้วพยายามปฏิบัติ เรียนรู้ธรรมะให้เข้าใจในธรรมะที่เดียว พระสารีรบุตร ธรรมเสนาบดีนี้ท่านได้เรียนรู้ และก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ แล้วได้เป็นผู้เลิศทางกตัญญู ท่านเป็นผู้เลิศทางด้านสติปัญญาแล้ว พระพุทธเจ้ายังได้ยกย่องว่าเป็นผู้เลิศทางมีความกตัญญูกตเวที อีกทางหนึ่งด้วย เพราะฉะนั้น พวกเราก็เดินทางมาเป็นชาวพุทธก็ขอให้ ระลึกถึงคำสอนของพระพุทธเจ้า

พระพุทธพจน์ที่พระองค์ได้ทรงสั่งสอน ที่องค์พระชนิвар ได้สั่งสอนเทศนาไว้ว่า การปฏิบัติบุชา การเลี้ยงดูบิดามารดา นั้น เป็นมงคลของชีวิต เมื่อท่านเลี้ยงเรามา เรายกต้องเลี้ยงท่านตอบ ยานเจ็บป่วยไข้ ในที่สุดแล้วเมื่อท่านจากไป เรายก็ทำบุญกุศลให้ท่าน

เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ก็พยายามแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่ท่าน ในเรื่องธรรมะ ท่านยังไม่มีท่าน ก็ให้ท่านมีท่าน ท่านไม่มีศีลก็แนะนำให้ท่านมีศีล ท่านยังไม่มีการภาวนาก็แนะนำท่าน ท่านยังไม่มีปัญญา ก็แนะนำให้ท่านได้พิจารณาให้เห็น อริยะสัจ ๔ ทุกข์ สมุทัย นิโร มนตรค อันนี้แหลกเป็นการตอบแทนคุณของบิดามารดาด้วยธรรมะ เป็นของเลือกที่สุดที่พวกรา จะพึงพยายาม ปฏิบัติหรือทำต่อบิดามารดา ของเรา พวกราก็จะมีมงคลของชีวิต เมื่อพวกรามีมงคลของชีวิตแล้ว จิตใจของเรานั้นก็จะมีธรรมะ เมื่อเรามีธรรมะแล้ว ธรรมะที่มามาใจ ของเราเต็มที่ แล้วเราก็จะได้รู้ได้เห็น หรือได้บรรลุธรรม ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เรายังจะได้เห็นชัด เห็นพระพุทธเจ้าในใจ พระธรรมเจ้าในใจ พระสังฆเจ้าในใจ

ธรรมที่อัตมานบรรยายมาก็ขอให้อ้าไปพิจารณาให้จริงในธรรม และเป็นผู้มีเกตัญญูกตเวทิตา ต่อบิดามารดาผู้ให้กำเนิด ก็จะเป็น ประโยชน์ เป็นมงคลชีวิตอันสูงสุดที่องค์สมเด็จพระคชาติ ตรัสรเทคโนโลยีสอน ให้เราปฏิบัติตามธรรมะของพระชนิคร เราจะจะมี ความเจริญทั่วทั่ว กัน ทุกๆท่านเทอญ...

“ยังไงเราถึงต้องตายกันทุกคน และจะทำอะไรดี
จะไปทางไหนดี จะเหลืออะไรไว้ดี”

พระอาจารย์อันันต์ อกิญจน์

ร่างกายของคนนะ เห็นอนก้อนน้ำเข็งก้อนหนึ่ง
วางอยู่ในที่กลางแจ้ง เมื่อถูกความร้อนแสงแฉดมาแพดเพา
ก้อนน้ำเข็งก้อนนันมันก็จะ ละลายไป ละลายไป ละลายไป
เรื่อยไปอย่างนั้นแหลก เหมือนสังขารของเรา
“หลวงปู่ชา สุกัตโภ”

๙ ถึงโอมแม่

อาทมาพระอนันต์ ซึ่งเป็นพระลูกชายของโอมแม่เสจ'ym
วันนี้ก็เป็นวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๕๕๑ โอมแม่ก็ได้มายป่วยพักที่ The
Heart CCU (เดอะ ฮาร์ท ซี ซี ยู) โรงพยาบาลศิริราช อาทมาวันนี้
ไม่ได้เดินทางมาเยี่ยมเจิงใช้เลี้ยงน้ำพุธรรมะมาเยี่ยมโอมแม่ ระลึกถึง
ไปว่าอาทมานี้ มาเกิดเป็นลูกของโอมแม่ ก้าศัยโอมแม่เลี้ยงดูมา
ตั้งแต่ในครรภ์จนเติบใหญ่ขึ้นมา ไม่มีอะไรที่จะตอบแทนบุญคุณอันนี้
ของโอมแม่ที่เป็นบุพพการีชน ที่ได้ส่งสอนอบรมเลี้ยงดูอาทมาตั้งแต่
เล็กจนใหญ่ ครั้นเมื่ออาทมา มีศรัทธาเข้ามาบวชในพุทธศาสนา
หลวงปู่ชาภีก็ขออาทมาให้จากโอมแม่ ให้เป็นลูกของท่าน โอมแม่ก้อนุญาต
ยกอาทมาให้เป็นลูกของพระเดชพระคุณของหลวงปู่ชาที่วัดหนองป่าพง
อาทมา ก็ปฏิบัติตามคำสอนของหลวงปู่ ชามา หรือว่า
ครั้นก่อนจะออกਮานบวช ก็ได้ปฏิบัติหวานา เห็นลิงทั้งหลาย วัดถุ
ทั้งหลายในโอลกนั้นแหละ ไม่มีสาระแก่นสารอะไร จึงได้ออกมานบวช
โดยโอมแม่ก้อนุโมทนาด้วย แต่ในสมัยก่อนบวชนั้น อาทมา มีศรัทธา

ในพระพุทธศาสนาแล้ว จึงได้พยายามพยายามแม่ไปกราบครูบาอาจารย์ ในสมัยนั้นท่านยังมีชีวิตอยู่หลายองค์ เดินทางไปทางภาคเหนือ โยมแม่ก็คงจำได้ ได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่แหวน สุจิณโโน วัดดอยแม่ปั่ง อำเภอพร้าว จังหวัดเชียงใหม่ โยมแม่ก็คงระลึกได้ถึงหลวงปู่แหวน สุจิณโโนนั้นนี่ ที่ได้ไปกราบนมัสการ เกิดปีติ เกิดความสุขใจ อิ่มใจในบุญที่ได้เดินทางไปกราบพระสุปะภูปันโน สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้รับฟังอธรรมธรรม นำมายปฏิบัติ เกิดศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามากขึ้น ตลอดจนเดินทางไปกราบนมัสการครูบาอาจารย์ มีหลวงปู่สิม มีครูบาพรหมจักรรักษา ที่จังหวัดลำพูน ซึ่งท่านเป็นพระสุปะภูปันโน มีจิริยวัตรดงาม วัดพระพุทธบาทหากผ้าโยมแม่ก็เคยไปกราบนมัสการท่าน ก็คงประทับใจในความดงามของกิริยาของท่าน จริยวัตร น้ำเสียงของครูบาพรหมจักร ที่เทศน์อุกมา เปี่ยมล้นด้วยมีความ เมตตากรุณา และท่านก็ยังแนะนำให้เราไปกราบ หลวงปู่ครูบาอินทจักรรักษา ซึ่งเป็นพระพี่ชายของท่าน ก็เป็นพระสุปะภูปันโน ที่สำคัญอีกองค์หนึ่ง ที่วัดน้ำบ่อหลวง ก็ได้เดินทางไปกราบนมัสการหลวงปู่ครูบาพรหมจักรรักษา ครูบาอินทจักรรักษาวัดน้ำบ่อหลวง ครูบาชัยวงศ์สา ครูบาหลวงปู่คำแสนวัดสวนดอก ซึ่งมีเมตตามาก ประทับใจที่เดียว เมื่อท่านให้พรให้พรายา และมีกระแสเมตตาจิตชุ่มฉ่ำ จิตใจของคณะแสวงบุญนั้นนี่ โยมแม่ก็คงจำได้ หลวงปู่คำแสนวัดสวนดอก หลวงปู่คำแสนวัดอนมูล ซึ่งท่านก็เป็นพระสุปะภูปันโน ทั้งนั้นเลย ในสายภาคเหนือที่เดินทางไปกราบ ได้รับฟังอธรรมธรรม ชื่นนำให้ละบาป บำเพ็ญบุญ ปฏิบัติละวางในขันธ์ ๕ ในกองขันธ์ ๕ นี้

ในรูปก็ดีนะ มันเป็นก้อนทุกช้อย่างนี้แหละ เกิดมา ครูบาอาจารย์ ท่านก็จะสอนว่า มีความเลื่อมไป มีความลินไปเป็นธรรมด้ฯ

หลวงปู่ชาท่านก็เทศน์ว่า ร่างกายของคนนั่น เมื่อนก้อนน้ำแข็ง ก้อนหนึ่ง วางอยู่ในที่กลางแจ้ง เมื่อถูกความร้อนแสงแดด มาเผา ก้อนน้ำแข็งก้อนนั้นมันก็ละลายไป ละลายไป ละลายไป เรื่อยไป อย่างนี้แหละ เมื่อนลังخارของเรา หลวงปู่ท่านก็จะเทศน์ว่า เกิดขึ้นมาแล้วมันก็มีความแก่ ความเจ็บ ความตาย เสมอ ๆ มาด้วยกัน นี่แหละ เกิดขึ้นมาแล้วก็เลื่อมไปฯ คือสรุปแล้วท่านก็บอกว่า มันเป็นก้อนเลื่อม สังขารก้อนนี้นั่น มันเป็นก้อนเลื่อมนั่นแหละ ทั้งก้อนนั้นแหละ เกิดขึ้นมาแล้วมันก็เลื่อมไป เลื่อมไป เลื่อมไป อย่างนี้ทุกๆ คน ไม่มีเว้นเลย เราเกิดต้องพิจารณา โยมแม่ก็ต้อง มากพิจารณาดู เมื่อเรานอนอยู่อย่างนี้ เรายังมีเวลามากกละ มองดูลังخار นี้แหละที่เราอาศัยอยู่ เมื่อกับบ้านหลังนึง มันก็ผุไปพังไปเรื่อยไป เราเกิดซ้อมเราเกิดแซมไป มันยังพอซ้อมได้เราเกิดซ้อมไปรักษาไว้ เพื่อจะสร้าง ประโยชน์ สร้างบุญสร้างกุศล พอดีวันใดวันหนึ่งมันก็จะซ้อมไม่ได้ มันก็เป็นอนิจจัง มันไม่เที่ยง ทนอยู่ไม่ได้ ต้องแตกสลายไป อย่างนี้แหละ หากตัวเราหางของเรามันก็ไม่ได้ แต่จิตดวงนี้ เรายังต้องเอาระว่า ถ้าลังหารรูปนี้มันพังทลายลงไป เราจะไปอยู่กับพระพุทธเจ้านะ เราจะอยู่กับพุทธໂร ผู้รู้ ผู้ดื่น ผู้เบิกบาน การเกิดขึ้นมา เรายังต้องมีความแก่ ความเจ็บ และก็มีความตาย ทุก ๆ คนเลย ไม่วันในโลก คนในโลก เกิดขึ้นมาเท่าไหร่ สัตว์ในโลกเกิดขึ้นมาเท่าไหร่ มันก็ตายไปอย่างนี้แหละ มันก็แก่ มันก็เจ็บ มันก็ตาย สมัยเป็นเด็ก ๆ เกิดขึ้นมา ขาแข็งมันก็แข็งแรง ร่างกายก็แข็งแรง เดินเร็ว ๆ ก็ได้ วิ่งก็ได้ ทำกิจการงานอะไร

มันก็คล่องแคล่วไปหมดนั่ง เมื่อชีวิตนี้สังขารนี้มันแก่ขึ้นมาเรื่อย ๆ มันก็ชราลงไป ร่างกายนี้ก็ไม่เหมือนเดิมแล้ว มันจะเดินก็เดินไม่ แคล่วคล่องว่องไว ความคิด ความอ่าน ความจำ มันก็ไม่เหมือนกับเด็ก กับหนุ่ม กับสาว วัยทำงาน ต่อมาแต่ทุก ๆ คน มันก็จะต้องเสื่อม มากย่างนี้แหละ ในที่สุดมันก็แก่เต็มที่มัน ร่างกายมันก็เจ็บ เจ็บปวด ทุกชั่วโมง ในที่สุดทุก ๆ คน ก็ต้องจากโลกนี้ไป แต่ลิ่งสำคัญนี้ นั่น มันอยู่ที่ใจ ถ้าจิตใจของเรานิคิดถึง เราเคยเกิดขึ้นมาแล้วสร้างความดี เราเคยหล่อพระประทานนะ เราเคยร่วมกันหล่อพระประทาน สร้างโบสถ์สร้างวิหาร ทำบุญ ทำทานอยู่เป็นประจำ อาتمาองค์ได้มอบราชกิจได้อาศัยโดยมั่นคง เลี้ยงดูมา ส่วนนี้โดยมั่นคงมีอานิสงส์ แห่งการได้บุพเพลูกชายด้วย ก็ให้โดยมั่นคงในบุญในกุศล ของอาตามา ที่ได้สร้างสมบอร์มไว้

โดยมั่นคงคิดถึงครูบาอาจารย์ที่สำคัญ ที่โดยมั่นคงเคยไปกราบ มีหลวงปู่หลย จันทสาโร ไปกราบที่สวนหม้อม الرحمن จังหวัดจันทบุรีนั่นแหล่ หลวงปู่บุญหนาก็พาไปกราบครูบาอาจารย์ ทั้งทางภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือมาทางภาคตะวันออก ท่านก็ได้พากษะของเรานี้ ไปกราบครูบาอาจารย์องค์สำคัญ ๆ ทั้งนั้นเลยนะ เช่นว่าไปกราบหลวงปู่หลย จันทสาโร ที่สวนหม้อม الرحمن ที่จังหวัดจันทบุรี ไปกราบท่านท่านก็เทศน์ธรรมะ ถึงวันเข้าพรรษา เหล่าเทวดาภิกษามาฟังธรรมะ ถือศีล ๔ ศีลอุโบสถกัน คณะที่ไป ก็ปฏิบัติถือศีล ๔ ศีลอุโบสถกันในวันนั้น อาตามาก็ถือศีล ๔ ศีลอุโบสถ ตั้งแต่ในวันนั้นเรื่อยมา จนเข้ามาอุปสมบทนั้นแหล่ โดยมั่นคงได้เคยไปกราบท่าน มีครัวเรือนเลื่อมใส ในพระสงฆ์สุปฏิปันโน ลูกศิษย์ของ

หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต ซึ่งท่านเป็นบรมมหาราชี สายพระกรรมฐาน
ที่สั่งสอนอบรมลูกศิษย์ลูกหาของท่านมาเป็นครูบาอาจารย์นั้น ได้สำเร็จ
เป็นพระอรหันต์จำนวนมากที่เดียว จนมาถึงหลวงปู่ชานี้ โญมแม่กีดেย
ไปกราบที่วัดหนองป่าพง เดยไปกราบที่วัดบึงลักษีวัน ตอนที่หลวงปู่ชา
มาวัดบึงลักษีวัน โญมแม่กีดีศรัทธาเลื่อมใสในพระสงฆ์สาวกของ
พระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อเราเลื่อมใสแล้วก็เป็นสังฆานุสติ เลื่อมใส
ในพระพุทธเจ้า เรายกเป็นพุทธานุสติ เลื่อมใสในพระธรรม
ก็เป็นอัมมานุสติ เมื่อเราเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ในพระธรรมเจ้า
ในพระสังฆเจ้าแล้ว เรายกปฏิบัติตามท่าน ท่านสอนให้เรารู้ ท่านสอน
ให้เราเห็นความเป็นจริงนี้แหะนະ ที่สำคัญที่เดียวยรวมความมาแล้ว
ก็คือว่า สังขารนี้จะ ที่พระพุทธเจ้าที่ท่านเทศน์มา ๔๕,๐๐๐ พระธรรมขันธ์
ก็เพื่อให้มาเห็นว่า รูปองค์ อนิจจัง ก็คือรูปนี้มันไม่เที่ยง ตอนนี้
โญมแม่กีดีอยู่กับรูปกาย ที่สมมุติว่าเป็นโญมแม่นี่จะ มันไม่เที่ยงนะ
รูปกายนี้มันไม่เที่ยงนะ เห็นไหมว่าเรานอนอยู่อย่างนี้ เกิดขึ้นมาดังแต่เด็ก
โดยขึ้นมาแล้วเราจะเจ็บ เรายกป่วยมาหลายครั้ง มันไม่เที่ยงเลย
เราปรารถนาให้มันแข็งแรง ร่างกายนี้เด็กไม่แข็งแรงกับเราแล้ว
เราปรารถนาที่จะให้หายนะ เด็กไม่เป็นไปตามปรารถนาของเรา
ເອົາເຂົາວ່າມີໂກສ ໝ່ວຍກຳຈຸກກັບຍາດີ ລ່າງການນີ້ບໍາງທີມນັຍືອູ້ໄດ້ນະ
ມັນກີ່ຫຍໄດ້ ແຕ່ມັນກີ່ຈາຈະຫຍາ ເພີຍໜ້ວ່າຄຣາວ ປີ້ຫົ່ງ ສອງປີ ສາມປິນະ
ມັນກີ່ຈາຈະເຈັບຈະປ່ວຍຂຶ້ນມາອືກນຳ ແຕ່ໃນສຸດທ້າຍແລ້ວຮ່າງການນີ້
ວັນໄດວັນທີ່ມັນກີ່ຕ້ອງແຕກສລາຍໄປ ທັ້ງອາຕາມເອງກີ່ດີນະ
ກີ່ຕ້ອງແຕກສລາຍໄປເໜືອນກັນທຸກາຄນ ທັ້ງຄົນມາເຢືຍກີ່ຕີ ຄົນມາດູແລເຮົາກີ່ຕີ
ຄຸນທຸກ ຄຸນພຍາບາລທີ່ເອາໄຈໃສດູແລເຮົາ ອີ່າງດີນີ້

ร่างกายนี้ก็จะเหมือนกันทุกคนเลย ไม่มีใครหละ ในโลกนี้ที่จะพ้นไปได้ พระพุทธเจ้าพระองค์ก็เห็นอันนี้แหล่ เห็นความเป็นจริงอันนี้ พระองค์ก็เลี้ยงทางที่จะพ้นจากความแก่ ที่จะพ้นจากความเจ็บ ที่จะพ้นจากความตาย ไม่ต้องมาเวียนว่าย

ตายเกิด เพราะพระองค์เห็นเทวทูตแล้ว เทวทูตทั้งสี่ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บด้วยนะ และก็เห็นคนตาย เห็นว่าคนเกิดขึ้นมาก็ต้องมีแก่ มีเจ็บ มีตาย พระองค์เห็นแล้วนะ แต่ว่าพระองค์จะหาทางพ้น จากความเกิดแก่เจ็บตายนี้ ต่อมาระองค์ก็เห็นสมณะที่นำเอ่อมໄສ จึงเห็นว่าเป็นวิถีทางที่จะออกจากความทุกข์ได้

พระองค์ทรงค้นพบ ความจริงแล้วว่า พระนิพพานเป็นสุขออย่างยิ่ง จิตที่ไม่ยึดถือ ในลิ่งไดทั้งหมดแล้ว ไม่ยึดถือในรูปในนาม จะเป็นความสุขออย่างยิ่ง โอมแม่ก้ออาจิตนี้แหล่ มาพิจารณาถูกที่นอนอยู่นี้ ว่าก้อนถ่านนี้ พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่เที่ยง มันก็ไม่เที่ยงจริงๆ พระองค์สอนว่า มันเป็นทุกข์ ก็เป็นทุกข์จริงๆ พระพุทธเจ้าสอนว่าเราบังคับบัญชา สังหารร่างกายนี้ไม่ได้เลย มันก็บังคับบัญชาไม่ได้จริงๆ แล้วอันนี้ เราจะยึดว่าเป็นเรื่องของเราได้อย่างไร เราเป็นเพียงผู้อาศัยอยู่ใน สังหารนี้ชั่วคราวเท่านั้น อันนี้แหล่เป็นลิ่งสำคัญที่เดียว พระปัญจัคคีย์ พระอัญญาโภณทัญญะ พิจารณาตามธรรมะที่พระพุทธเจ้าสอนว่า ลิ่งไดลิ่งหนึ่ง มีความเกิดขึ้นมาแล้ว ลิ่งทั้งปวงนี้ย่อมจะดับไป เป็นธรรมดาก็อีก รูปร่างกายของทุก ๆ คนนั่นนะ เกิดขึ้นมาแล้วก็มี ความเลื่อมไป แตกสลาย ไปเป็นธรรมดาย่างนี้ โอมแม่ก้อพิจารณาลิ่งว่า รูปสังหารนี้จะท่าว่าเป็นเรื่องของเราแท้จริงแล้ว มันไม่เที่ยงจริง ๆ มันไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตน

ไม่ใช่เรา ใช่เด็กหรอ ก อศัยชั่วคราวเท่านั้นเอง
อย่างนี้จิตของโอมแม่ก็จะสบาย ๆ ปล่อยวางร่างกายนี้แหล่
ให้เป็นหน้าที่ของคุณหมออของคุณพยาบาล ของคนที่เค้ามาดูแล
ช่วยเหลือเรานี้ ถ้ายังมีบุญการมีอยู่่นะก็แก้ไขไป เราก็จะอยู่ได้
สร้างบุญสร้างกุศล ถ้าถึงคราวแล้ว ร่างกายนี้มันเป็นไปตามกฎ
ของอนิจจังแล้ว เรายกปล่อยไปตามสภาพ แต่ว่าจิตใจของเรา
โอมแม่ต้องพิจารณาแล้วปล่อยวาง จิตของเราจะได้เป็นพุทธ เป็นผู้รู้
จิตของเราจะได้ตื่นจากความหลงที่เรายังถือโนน จิตของเราจะได้เบิกบาน
 เพราะว่าเราไม่ยึดถือในสิ่งใดแล้วแม้เพียงว่าชั่วคราวชั่วขณะ
เราก็จะเห็นว่าใจของเราเบิกบาน เบิกบาน เป็นพุทธ พุทธ พุทธ
นั้นแหล่ใจของเรา ก็จะได้เห็นธรรมะ เห็นความเป็นจริง เราก็จะ
ได้เห็นพระพุทธเจ้านั้นเอง เมื่อเราเห็นธรรมะเราก็จะเห็น
พระพุทธเจ้าพระพุทธเจ้า แม้พระองค์นั้นจะปรินิพานนาน
มาแล้วก็ตามแต่พระองค์ก็พูดตรัสไว้ว่า บุคคลได้เห็นธรรม
บุคคลนั้นก็เห็นเราตาคต

เมื่อโอมแม่นี้เข้าใจหลักธรรมอันนี้ โอมแม่ก็จะได้เห็น พระพุทธเจ้า
อยู่ในใจของโอมแม่เอง เมื่อร่างกายนี้มันแตกสลายไปแล้ว ใจของเรา
ก็จะได้ไปอยู่กับพระพุทธเจ้า ใจของเราจะได้ไม่ทุกข์นะ เราไม่ต้อง^๔
มาเกิด มาแก่ มาเจ็บ มาตายอีกแล้วนะ จะขึ้นไปอยู่กับพระพุทธเจ้า
ก็จะมีความสุขอย่างเดียววนะ คนที่เราได้เห็นอย่างนี้ ก็ได้ว่าเรา
ก็จะได้เห็นธรรมะ เห็นธรรมะก็เรียกว่าเป็นพระสังฆสากรขององค์
สมเด็จพระศาสดาพระสัมมาลัมพุทธเจ้านั้นเอง เราเคยหล่อพระ
ร่วมกันหล่อพระประдан สร้างพระประданร่วมกัน เคยทำบุญ

ทำทานสร้างวิหาร สร้างโบสถ์ สร้างเจดีย์ ทำบุญอะไรที่เราเคย ทำมาแล้ว
ใส่บาตรทำเพล็นบุญอันนั้นก็เป็นบุญ เป็นบุญเกิดจาก การให้ทาน
เป็นบุญเกิดจากการสามารถคือ ที่เราเคยบชาเป็นแม่ชีมา ๓-๔ เดือนนะ
ก็เป็นศีลธรรม เนกขัมมบารมี เรามาทำเพล็นภavana
ทำจิตของเราให้สงบเป็นสมะกรรมฐาน อบรมจิตให้สงบไม่วุ่นวาย
ด้วยการบริกรรมว่า พุทธ พุทธ พุทธโนะ คือ ระลึกว่า ผู้รู้ ผู้ตื่น
ผู้เบิกบาน คือองค์สมเด็จพระศาสดาจารย์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เมื่อเราบริกรรมพุทธแล้วจิตของเราจะ คำบริกรรมพุทธ นั้นก็หายไป
จิตนิ่งสงบส่วนเป็นพุทธในใจแล้ว ก็เป็นบุญเกิดขึ้นจากการภavana
ปฏิบัติธรรม และบุญอันยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกนั้นนะ ก็คือบุญที่เรา
จะมารู้จักความเป็นจริง ที่เรียกว่าวิปัสสนา ทำจิตของเรานั้น
ให้รู้แจ้งเห็นจริงนั้นเอง เห็นจริงอย่างไร เห็นจริงดังพระพุทธเจ้า
สอนท่านพระอัญญาโกรณหัญญา ว่ารูปนี้ไม่เที่ยงนะ เป็นทุกข์นะ
เป็นอนัตตานะ ควรจะยิดถือไว หรือควรจะปล่อยว่าง พระปัญจัคคีย์
ก็ปล่อยวางรูปขันธ์นามขันธ์ทั้งหมดเลย ก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์
 เพราะไม่ยึดເเอกสารปนี้ นามนี้มาเป็นตัว เป็นตน เป็นเรา เป็นเขา

ถ้าโอมແມ່ພິຈາຮາດໄດ້ອ່າງນີ້ນະ ก็จะเห็นความเป็นจริง และจะเข้าใจ
ความเป็นจริงของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงสอน จึงเกิดสาวก
ของพระชินวารเรื่อยมา มีหลวงปู่มั่น ถึงหลวงปู่ชานะ ที่โอมແມ່
เคารพนับถือเลื่อมใส่นั้นแหล่ะ ก็ให้โอมແມ່กໍ່หนໍ່ฝึกอบรม นอนอยู่
อย่างนີ້ກົນກົນพุทธ พุทธโนะ คิดถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ໄວ້
แล้วกີ່ພັງຮຽມະของท่านว່າມັນໄມ້ເທື່ອງນະ ຮູປ່ໄມ້ເທື່ອງນະ ອ່າງນີ້ໂຍມແມ່
ກີ່ຈະເຂົາໃຈໃນຮຽມ ໄຈຂອງເຮົາກີ່ຈະສົບໄມ້ວຸ່ນວາຍ ໄນກະສັບກະລ່າຍ

คุณหมอบอกว่าให้หายใจตามเครื่อง เมื่ออ้อกซิเจนเข้าไปแล้ว คุณแม่ก็สูดลมหายใจตามไป หายใจเข้าก็นึกบริกรรมว่า “พุท” หายใจออกก็นึกบริกรรมว่า “ໂຣ” เมื่อลมหายใจของเครื่องเดาหายใจเข้า เราก็หายใจตามว่า “พุท” หายใจออกว่า “ໂຣ” หายใจเข้าช้า ๆ หายใจออกช้า ๆ ลึก ๆ อย่างนี้ โยมแม่ก็จะหายใจได้สะดวก หัวใจก็จะดีขึ้น ร่างกายของเรา ก็จะหายโรคหายภัยได้เร็วขึ้น เรา ก็จะได้มีโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลต่อไปอีก อย่างนี้เป็นต้น ก็เป็นบุญเกิดขึ้นจากการภาวนาที่เมือง

ในสมัยพุทธกาลนะ พระสารีบุตรพระอัครสาวกเบื้องขวาหน้า ท่านก็จะนิพพานแล้ว ท่านเป็นพระอรหันต์ สาวกของพระพุทธเจ้า ท่านก็มาที่บ้านของท่าน ที่นาลันทา ขอไปพักที่ห้องที่ท่านเคยคลอดที่นี่นั่น โยมแม่ท่านนับถือ ศาสนา Hin dū ก่อนลุණาต คิดว่าพระลูกชาย ป่วยแล้วราแล้วก็มาเยี่ยม โยมแม่ท่าน ที่แรกก็ไม่เข้าใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะว่ารักลูกพระสารีบุตรมาก แต่ลูกท่านไปบวชนะ ท่านก็รู้สึกว่า ท่านไม่ชอบใจ แต่ต่อมาันนั่นนี่ในคืนนั้นเอง มีท่านท้าวจตุมหาราชี ก็มากราบล้าพระสารีบุตร แสงสว่างมากมาย มีพระอินทร์ องค์ออมรินทร์ ก็มากราบ แสงสว่างมากมาย ท้าวมหาพรหมก็มากราบ แสงสว่าง มากมาย ยังศรัทธาเลื่อมใสให้กับ โยมแม่พระสารีบุตรเถระ ในที่สุด ท่านก็หันกลับมาครัวท่า องค์สมเด็จพระศาสดาพระสัมมา สัมพุทธเจ้า พระสารีบุตรแสดงธรรมให้ โยมแม่ฟังแล้ว โยมท่านแม่ก็ได้บรรลุธรรม ถึงโสดาปัตติผลเลยที่เดียว คือเห็นความจริงว่าสังขารนี้ รูปนี้ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ที่เมือง โยมแม่ก็ระลึกถึงไป

ในองค์สมเด็จ พระศรัสดาพระลัมมาลัมพุทธเจ้าในพระสังฆ์สาวก
ของท่านนะ คิดถึงระลึกไปถึงหลวงปู่ชาที่โญมแม่เคารพเลื่อมใส^๑
ศรัทธามาก นั่นเอง แล้วโญมแม่ก็จะมาพิจารณาตามที่หลวงปู่ชา
ท่านสอนสังขาร นี้ไม่เที่ยงนะ หลวงปู่ชา ก็สอนว่ากายของท่าน
รูปกายของท่านนั้น เมื่อนักขันนำแข็งนี้แหละ มั่นวางอยู่ในที่แจ้ง^๒
ถูกความร้อน มั่นกีละลายไป ละลายไป ทีละน้อย ทีละน้อย
หลวงปู่ชาพูดว่า ก้อนเสื่อม ร่างกายนี้มั่นเป็นก้อนเสื่อมนะ
สังขารของโญมแม่ตอนนี้ มั่นกีเป็นก้อนนึง ก้อนนำแข็งก้อนนึง
มั่นกีเสื่อมไป เสื่อมไป เสื่อมไป อาย่างนี้แหละนะ
อันนี้ก็เรียกว่ามั่นเป็นธรรมะ

หลวงปู่ชา ก็สอนให้เราเห็นธรรมะ เมื่อครั้นท่านเข้าโรงพยาบาล
ท่านก็พูดว่า “เอ้อ เข้าโรงพยาบาลแล้ว หายเราก็ต้องเอา
ไม่หายเราก็ต้องเอา เพาะะอะไร เพราะมั่นเป็นก้อนเสื่อม
มั่นเป็นก้อนเสื่อม มั่นเป็นก้อนเสื่อม อาย่างนี้ “ท่านบอกคนทุกคน
เข้าโรงพยาบาลมาก็ต้องการหายอย่างเดียววนะ มั่นกีเป็นไปไม่ได้
โญมแม่กีพิจารณา อาย่างนี้แหละ อาย่างน้อยใจของเราก็จะสบาย สบาย
ล่อยางรูปขันธ์นี้แหละ ให้เป็นหน้าที่ของคุณหมอ ของคุณพยาบาลดูแลนะ
ตามอาการของโรคแก้ไขไป เมื่อแก้ไขไปแล้ว แก้ไขได้ เราก็จะสร้าง
บุญสร้างกุศลต่อไป ถ้าแก้ไขมั่นไม่ได้กีเป็น ตามเหตุตามปัจจัย
เพาะะอะไร เพราะทุกๆ คนเกิดมาแล้วกีเป็น ธรรมดาว่ายางนี้เอง
ทั้งเราเอง ทั้งคุณหมอเอง คุณพยาบาล ทุก ๆ คนนั่นแหละ
รวมทั้งอาทิตย์ด้วย มั่นกีเป็นอย่างนี้ อาทิตย์เห็นอย่างนี้แหละ
ว่ามั่นเป็นก้อนเสื่อมอย่างนี้ จึงมาปฏิบัติเป็นลูกศิษย์ ของหลวงปู่ชา

ที่ท่านขออาตามานีเป็นลูกของท่านแล้ว อันนี้โยมแม่ ก็ต้องพิจารณา ก็เป็นวิปัสสนาจะ อันนี้แหลกเป็นรูปธรรมจริงๆ ที่กำลังเลื่อมอยู่ เจ็บอยู่ ให้โยมแม่ได้พิจารณา ก็เป็นบุญอย่างยิ่ง เป็นบุญแห่งการประพฤติ ปฏิบัติธรรม ก็เรียกว่าภารนา ทำปัญญา ของเราให้เกิด เพราะแท้ที่จริงแล้ว เอื้อ มันก็ไม่ใช่เรา มันเสื่อมนี้ มันเป็นก้อนเสื่อม มันเป็นก้อนธาตุ มันไม่ใช่เรา เราอาศัยอะไรล่ะ ออกซิเจนหายใจเข้าไป หายใจออกมา อาศัยข้าว อาศัยน้ำ อาศัยความร้อน ในร่างกายนี้มันเป็นธาตุทั้งสี่ที่รวมกัน ประชุมกัน มาแล้ว แล้วก็เจริญวัยขึ้นมาจะ เราก็อาศัยธาตุสี่เหละ ช่วยเหลือขึ้นมาอย่างนี้ จนเรารอยู่ได้ ต่อมาราตุทั้งสี่นี้แหลก มันก็ไม่สามัคคีกันแล้ว หัวใจดีขึ้นมา ความดันก็ขึ้นไป ความดันดี หัวใจ ก็เต้นไม่เป็นจังหวะอีกแล้ว เอومันก็สลับกันอยู่อย่างนี้ ก็คือ ธาตุมันไม่สามัคคีกัน มันก็ทำให้เราเกิดโรคภัยไข้เจ็บเกิดขึ้นมาได้ บางครั้งน้ำนมอยู่ในร่างกายก็ไม่สมดุล น้ำมากเกินไปมันก็ เกิดปัญหา เลือดจากเกินไปก็เกิดความไม่สมดุลขึ้นอีก เลือดขัน เกินไปมันก็มีปัญหาอีก เห็นมั่ยว่าธาตุนี้มันไม่สมดุล มันก็เกิดโรค เกิดภัยขึ้นมาอย่างนี้นะ

ก็ให้โยมแม่พิจารณา พิจารณาความจริง ของกายของธาตุ ๔ นี่แหลก พิจารณาแล้วรู้สึกใจมันเหนื่อย เกินไป ก็หันกลับมาพุทธะ พุทธะ หันกลับมาระลึกไปถึง ครูบาอาจารย์ตามภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่โยมแม่เคยไปกราบ เคยไปฟังธรรมท่าน มีหลวงปู่ขาว อนาโลยวัดถ้ำกลองเพล เออยมแม่ ก็เคยไปกราบมาแล้ว มีหลวงปู่ผึ้ง อาจารย์ โยมแม่ก็เคยไปกราบมาแล้ว วัดป่าอุดมสมพร จังหวัดสกลนครนั้นแหลก โยมแม่ก็เคยไปกราบกับพระเดรา-

นุเคราะห์อีกหลายองค์ หลายองค์ที่เดียวที่โყมแม่เคยไป ทราบมั้ยการ
คิดถึงท่านแล้วใจก็จะชุ่มชื่นใจ มีความสุขใจ มีความอิ่มใจ
มีความเบิกบานใจ ใจก็จะสงบจัง เป็นบุญเป็นกุศล คิดถึงเราตักบาตร
คิดถึงเราได้ฟังธรรมนะ โყมแม่ก็ใจสบายๆ อย่างนี้น่ะก็เป็นการ Kavanaugh
ทำจิตของเราให้สงบนิ่ง แล้วก็ถึงจะพิจารณาอยอมรับความเป็นจริง
ของสังขารดังที่อาทิตยานี้ได้พูดธรรมะ ขององค์สมเด็จพระศาสดาอาจารย์
พระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง อาทิตย์จึงขออาภรณาการม
ขององค์พระสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์เลียนแบบ
ที่พระองค์ได้ตรัสรู้แล้วนี่นะ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ด้วย
รวมทั้งพระธรรมเจ้านะ ที่พระองค์ทรงเทศน์สอนจึงเกิดสาวก
ของพระชนวนพระสุปฏิปันโนขึ้นมาทั้งพระภิกษุสามเณร ก็ต้อง^{ดี}
ตลอดจนพระรา瓦ลก็เกิดเป็นสุปฏิปันโนได้นะ ตลอดจนพระลังกawi เจ้า
พระอัครสาวกขององค์สมเด็จ พระศาสดาอาจารย์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ทุกๆ พระองค์ ตลอดจนว่า มาถึงหลวงปู่มั่น หลวงปู่ชานี้แหล่ะ
ที่โყมแม่เคารพเลื่อมใส พระเถรานุเคราะห์นะ จงมาปกปักษากษา
ตลอดจนการมขององค์สมเด็จ พระบรมโพธิสัตว์เจ้า ทุกๆ พระองค์เลียนแบบ
ที่ท่านจะตรัสรู้ เป็นพระพุทธเจ้า มีพระบรมโพธิสัตว์เจ้า พระอวโลกิเตควร
และพระโพธิสัตว์กวนอิมนะ ตลอดจนบรรมโพธิสัตว์เจ้า ทุกๆ พระองค์เลย
สมเด็จหลวงปู่ทวด พระสมเด็จโต มากปักษากษา โყมแม่ให้หายจาก
โรคภัยไข้เจ็บ ให้โყมแม่ได้มีดวงตาเห็นธรรม เกิดชี้น
เข้าใจในความเป็นจริง เห็นอริยสัจ ๔ คือ ทุกข์ สุทัย นิโรด มรรค
เห็นรูปนามนี้แหล่ะไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน เห็นว่า เป็นก้อนเลื่อม ก้อนเลื่อม
ก้อนเลื่อม ตามที่หลวงปู่ชาท่านเทศน์ สอนมั่นแหล่ะ โყมแม่ก็จะได้มัจจิใจ

ที่ล่ำ-armณ์ทั้งหลายและนิวรณ์ทั้งหลาย มีจิตใจปลดปล่อยไปร่วง ปล่อยวาง
ราดูขันธ์ทั้งหมดเป็นพุทธโรเกิดขึ้นในจิตใจ ขอเหล่าเทวดาทั้งหลาย
จะมีเมตตาต่อโยมแม่ ช่วยเหลือจนโยมแม่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงนะ
อาทماก็คงขอพูดธรรม ในวันนี้ให้โยมแม่ฟัง แต่เพียงเท่านี้ก่อน
ขอให้โยมแม่นั้นจงหายจากโรคภัยไข้เจ็บได้นะ ในครั้งนี้ เจริญพร

ວັນທີໆໜຶ່ງຫລັງຈາກໄປຮ່ວມງານຄພ

ພຣະພັບ່ງຄານ: ກໍາໃນຄນໄກຍດັ່ງເອານ້າໄປຮົດນຶ່ອຄພຄນດາຍດ້ວຍ ຖໍ່ເນື່ອງນອກໄມ່
ພຣະໄກຍນໍ່ງຄົດໃນໃຈ: ເປັນການອານ້າຄຮັ້ງສຸດກໍາຍ?

ເປັນກາໄວ້ອ້າລັຍ?

ເປັນກາແສດງຄວາມເກາຮພ?

ພຣະອາຈາຣຍໍດອບ: -ໃຫ້ຄນໄດ້ເກີນວ່າເວລາດາຍ

ແນ້ວແດ່ນ້າສັກຫຍດຍັງເອາໄວໄນໄດ້ເລຍ

ນຶ່ອກຍັງຫຼຸບໄນໄດ້ເລຍ

ເອາອະໄໄປໄນໄດ້ເລຍ-

ກ່ານພຣະອາຈາຣຍໍອນນັນດໍ ອົກປະໂນ

ທາງຜູ້ຈັດທໍາ ຂອສງວນລິ້ນລິທົງໃນການພິມພ ເພື່ອຈໍາຫຳນໍານ
ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຈັດພິມພໍເໝັນແພັນຮຽມການ ໂປຣດິດຕໍ່ອ
ຮົດມານໍ້າທົ່ວ ຕ.ແກລງ ອ.ເມືອງ ຈ.ຮະຍອງ ໂກ.ອ.ຕະ-ໜະລະຊະ